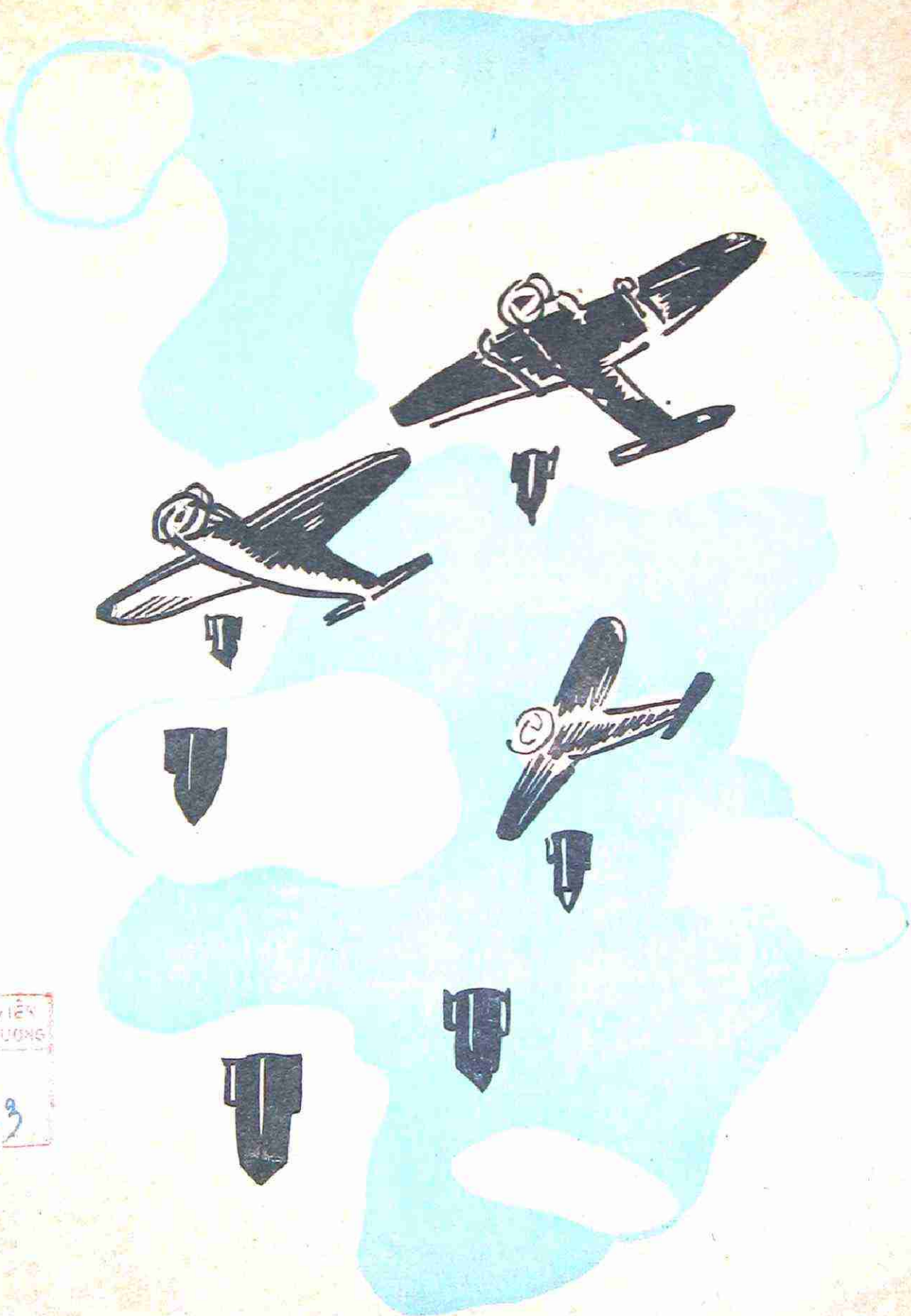


NGAY TAY



NĂM THỨ NĂM - THỨ
HAI 12 FÉVRIER 1940
SỐ 199 - GIÁ 0p.12.
TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ:
80, ĐƯỜNG QUAN
THÀNH - TÉL: 874



THƯ-VIÊN
TRUNG ƯƠNG
C.
563

Ngày xuân con én đưa thoi...

OUVERTURE
LE SAMEDI 14 OCTOBRE 1939

**CABINE
PROPHYLACTIQUE**

du Docteur HÏ
Ancien Interne de l'Hôpital
St Lazare de Paris
Spécialiste des
maladies vénériennes

Ouverture en permanen-
ce la nuit de 22 heures
à 6 heures du matin

Pour tous soins préventifs con-
tre les maladies vénériennes
(Đồ phòng bệnh hoa-liểu)

N. 2, RUE LLE HỘI-V.Û

Muốn ăn các món cơm tây
cho đúng vị, phải đến

Café Restaurant
JOSEPH

PHỐ BICHOT, HANOI

MỘT HÀNG CƠM ĐÀ NỔI TIẾNG

VIOXOL

Thuốc bổ huyết, chế riêng cho những
người thiếu máu, môi óm khô, làm
cho da, chóng mạnh. 1 chai: 0p.95

**VIN TONIQUE
DU BON SECOURS**

Rượu bổ. Một chai: 2p 00

Chế tại: PHARMACIE DU BON SECOURS
Mme Nguyễn Đình - Hoàng

52, Bd Đông-Khánh - Hanoi - Tél. 454



COMPTOIR COMMERCIAL
59, PHỐ HÀNG GAI, HANOI

BINH

DI - TINH

TRỊ KHỎI ĐƯỢC KHÔNG ?
Người ta nói nhiều về bệnh Di-Tinh
lâm, khỏi phải nhắc nữa, các bạn
cũng biết hình-trạng và những tai hại
của bệnh ấy làm căn-cổ không biết
bao nhiêu đời của thanh-niên.

Tuy nguy hiểm, nhưng không phải là
không thể trị.

Năng tập thể-dục, sống ngoài ánh
sáng, tránh những điều quá kích-
thích đến cực-tinh, ăn uống điều-độ,
là phương-pháp trị bệnh Di-Tinh
tốt nhất.

Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng
có tập thể-dục mà còn uống thuốc
Cổ-tinh Ích-thọ-hoàn mỗi ngày, thì
cái kết-quả còn mau lạ hơn nữa.

Dùng thuốc Cổ-tinh Ích-thọ-hoàn,
các bạn được chắc chắn trị bệnh
Mộng-tinh được mau, và nếu bệnh
nặng đến Di-tinh hay Huyết-tinh, dùng
nhiều lắm trong 5 hộp là thật mạnh.
Cái hay của Cổ-tinh Ích-thọ là ở
chỗ bệnh không bao giờ trở lại.

Một hộp 1p.00

Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc:
VÔ ĐÌNH-DẪN
Chợ-lớn, Saigon, Pnom-Penh
VAN-HOÀ
8, Cantonnais, Hanoi

Mua tem cũ

Cần mua tem Pháp và
Đông - dương hạng to :
Từ 1p. đến 4p một trăm.

Hỏi : M. N. K. HOÀN
47. Bloc Khau Nord - Hanoi

**LƯỠNG NGHI BỔ THẬN
LE HUY PHÁCH**

Trong số 100 người đàn ông, ở thế kỷ này, thì có đến 90 người có các bệnh ở thận. Bệnh thận: đau lưng, mờ mắt, ù tai, rúc đầu, tiểu tiện vàng, tinh khí loãng... Hoặc sinh ra mộng-tinh, di-tinh, hoạt tinh, liệt dương... Hoặc những người vì thủ dâm mà sinh ra tiểu ngược, hay đánh trống ngược, di-tinh, mộng tinh... Hoặc những người sau khi khỏi bệnh phong tinh vì uống phải nhiều thứ thuốc công phạt làm hại thận khi mà sinh ra đau lưng như bẻ, ù tai, chảy nước mắt, hoa mắt, rụng tóc, ướt qui đầu...

Có các bệnh kể trên đều dùng « Lương nghi bổ thận » số 20 của Lê-huy-Phách các bệnh khỏi hết - sinh khí cố tinh, khỏi bại thận, khỏi di tinh, khỏi mộng tinh, khỏi hoạt tinh, khỏi bệnh liệt dương, chắc như vậy!

Lương nghi bổ thận số 20 của Lê-huy-Phách là một thứ thuốc bổ thận hay nhất ở xứ này. Giá 1p.00 một hộp.

Đàn bà bất điều kinh

Dùng thuốc Lê huy Phách hay nhất

ĐIỀU KINH CHỨNG NGỌC số 80 giá 1p.50. Các bà có bệnh bất điều kinh, khi lên tháng, khi xuống tháng, huyết ra tím đen, có khi ra khí hư nữa. Trong người bần thần mỏi mệt, kém ăn, ít ngủ, hoa mắt, ù tai, đau bụng khi hành kinh... dùng thuốc Điều kinh chứng ngọc số 80 của Lê-huy-Phách, kinh nguyệt điều hòa, tốt cho sự sinh dục, mau có thai nghén.

ĐIỀU KINH BỔ HUYẾT số 21 giá 1p.00 - Các cô kinh hành sai hẹn, tháng có, tháng không, da vàng, quầng mắt thâm, người nhọc mệt, dùng Điều kinh bổ huyết số 21 giá 1p.00, kinh hành đúng hẹn, da dẻ hồng hào, khỏe mạnh luôn luôn, tăng thêm vẻ đẹp.

Thanh niên cứu khổ hoàn

Trị tận gốc các bệnh Lậu!

Một thứ thuốc lậu hoàn toàn linh nghiệm, hay hơn hết thảy các thứ thuốc Tây, Tàu, Ta, đã có bán từ xưa ở xứ này. Thuốc này có đặc tính chữa các bệnh Lậu: không cứ là kinh niên hay mới mắc, tức buốt hay ra mủ, bệnh Lậu phải lại hay phải nhiều lần, bệnh Lậu có nhiều biến chứng nguy hiểm, bệnh Lậu ở đàn ông, đàn bà hay đàn bà có thai đều dùng Thanh Niên Cứu Khổ Hoàn số 70, giá 1p.20, dùng được nhiều ngày, khỏi tuyệt nọc các bệnh Lậu. Thứ thuốc Thanh niên cứu khổ hoàn này hiệu nghiệm phi thường. Các ngài hãy hỏi những người đã dùng qua rồi sẽ biết.

Nhà thuốc LE HUY PHÁCH

19 Boulevard Gia-Long (phố Hàng Giỏ) - Hanoi

Khắp các tỉnh [Trung, Nam, Bắc, Ai-lao, Cao-mên đều đều cũng đều có đại-lý bán đủ các thứ thuốc của nhà thuốc Lê-huy-Phách

TIẾNG THU

ĐÀ CỔ BÁN THƠ
của
LƯU TRỌNG-LƯ
Giá 1p.50
Cước 0p.32

Sự động cõn của đàn bà

TIÊU - THUYẾT
của
VŨ TRỌNG - CÁN
Giá 0.20. cước 0.21

ions LIBRAIRIE CENTRALE

TÔ VAN-DUC, Directeur, 110, Rue du Pont en Bois - HANOI
Tổng phát hành tại Trung-kỳ **M. LÊ THÀNH-TUÂN** 119 Bờ Gia-Lonn - Huế
Nam-kỳ **Minh Phương** 15A Cù Ván-tán - Hanoi

Solutions raisonnées (Physique et Chimie) Vũ lai-Chương (adopté) Op.80

Quần áo dệt Cécé có đủ các hạng

Chemisette — Maillot de bain — Pull'over.
Gilet croisé — Gilet dame — Blouson.
Veston — Slip — Mi-bas sport — Bas
Scout — Chandail — Combinaison enfant.

Mua buôn, xin hỏi hãng dệt

Cu Chung
100, Rue du Coton
HANOI

Kính và bút máy

KÍNH: Các thứ kính dưỡng mục, cận, viễn đủ các số.
Có hộp 200 mặt kính để thử trước khi mua, không
lo ngại số cao, thấp hại cho con mắt.

BÚT MÁY: Ngòi verre: Kaolo, Pratic, Planzy Poure. Ngòi
vàng: Wattermann, Parker, Semper, Focr, Boy Scout.

CÁC THỨ BÚT MÁY KÈ TIỀN TỪ 2p.20 ĐẾN 33p.75

CÓ MÁY: Có máy điện khắc tên vào bút máy để làm kỷ niệm,
không lo mất, lẫn với bút của người khác.
Nếu làm quà cho ai, mà khắc tên người bạn
vào thì không gì nhã và quý bằng.

MAI - LINH N° 60-62, Phố Cầu Đất - HAIPHONG

HÔM NAY

EM VẪN ĐI CHƠI VỚI ANH ĐƯỢC!

— Úa! Bữa nay là ngày hành-kính của em mà!
— Vâng! Nhưng em đã có uống trước 1 hộp BẠCH-YẾN-HOÀN rồi.
Mấy ngày hành-kính trước kia anh thấy em khổ sở chịu ơn lạnh cả
ngày, hay những trận nhức đầu, cùng những cơn đau bụng kinh hờn,
là bởi em chưa biết thuốc ấy.

— Bây giờ thì em không còn lo
ngại ngày hành-kính nữa. Ngày
ấy đối với em là một sự thưởng.
— Thảo nào anh trông em vui
vẻ quá!

— Và, em còn ước ao rằng,
nếu các bạn gái được biết như
em, thì cái ngày lo sợ nhứt của
người đàn bà ấy, sẽ thành ngày
không đáng sợ tí nào cả.

— Đời sẽ đẹp, và đẹp hơn nữa,
có phải không anh?

BẠCH-YẾN-HOÀN LÀ BẠN QUÍ CỦA SẮCH ĐÀI-DƯƠNG
(1 HỘP 1p.00)

Bán tại nhà thuốc **VO-DINH-DAN** 323 Marins
Cholon, Saigon, Pnompenh.

VAN-HOÀ, N° 8 Rue des Cantonnais, Hanoi



DOCTEUR Cao Xuân-Câm

de la Faculté de Paris
Ancien Médecin Chargé de
l'Institut antivenérien de Huế
Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị
Nội-thương và bệnh Hoa-liều.

Kham bệnh tại:

158, Henri d'Orléans - HANOI
(Phố Cửa Đông, cạnh
hội Hợp-Thiện)
Có phòng dưỡng bệnh.

Sách « **NÓI CHUYỆN VỚI CON** »
bán tại hiệu **Thụy-Kỳ**, 98, Hàng-
Gai (Rue de Chanvre).
Giá Op.35 một quyển.

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez
des chemises à col **BALEI-
NÉ** et **TRUBÉNISÉ** chez
votre chemisier spécialiste

THUAN THÀNH LONG

15, Rue du Riz - Hanoi

Agent à Namdinh :

BAZAR AU BON MARCHÉ
140-142, Paul Bert - Namdinh

« ... Cuộc sống của chúng con, trai
là phải chìm nổi như cánh bèo trôi
lên, phải lung-lạc như thú rừng
trong rừng, phải râm - rộ như
phong ba bão táp. Nó không thể
lặng-lẽ như mặt nước hồ, im lìm
như cánh đồng hoang hay du-
dương như tiếng đàn cầm trong
khuyết nữ ... »

Đời vô định

Của Phạm-ngọc-Khôi, tác giả cuốn **Tiểu
Thuyết « Hy-Sinh »**.

Nếu văn-chương có ảnh-hưởng đến
lâm-hồn thì cuốn « **Đời vô định** » sẽ
gieo vào lòng thanh-niên cái mầm
tinh-thần phấn-đầu nó khiến cho ta
vui mà sống, sống một cách mãnh-
liệt để ném hạnh-phúc ra cho những
kẻ ở chung-quanh.

Nếu ái-linh có ảnh-hưởng đến cuộc
đời của thanh-niên thì cuốn « **Đời vô
định** » sẽ đem lại cho lâm-hồn một
phương-châm nhất định để xa tránh
những tội lỗi mà ái-linh có thể gây nên.
Cuốn « **Đời vô định** » là cả một bí-
quyết để chiến-thắng, nó là một cái
cầm-nang chỉ cho ta rõ con đường
hạnh-phúc.

Có bán khắp các hiệu sách
Giá : Op.40

Ở xa muốn mua, gửi thư về :

Nhà xuất bản TRẮC-VY

62, Phố hàng Cót - HANOI

Mua buôn có giá riêng.

Mạnh bằng 10 lần thuốc Bò-Thận Cứu-Truyền



THUỐC:

VẠN-BẢO

LÀ CỨU-TINH CỦA TÌNH YÊU

có thứ cho đàn ông, có thứ cho đàn bà
Một hộp dùng 10 ngày giá : Op.40.

Tổng phát-hành phía Bắc: **VAN HOA**
8, Rue des Cantonnais - Hanoi

Tổng phát-hành phía Nam: **VO-DINH-DAN**
323, Rue des Marins - Cholon

ĐẠI-LÝ:

MAI-LINH: 60-62, Cầu-Đất, Haiphong.

NGUYỄN VĂN-DỨC: 11, Rue des Caisses, Hanoi.

CƯỜI SỞ



Thái Bình — Cô Phạm thị Hiền vợ thầy Ru cái khổ đở, làm đơn nộp tòa kiện chồng đi lính về ruộng bỏ mình. Đơn thảo bằng thơ... cũ. Có những câu: «Lấy chồng mười bảy năm chầy, nhân duyên hòa hợp với thầy cai Ra... Tuy rằng bạn gái có chồng, mười đêm ôm lạch giường không cả mười!...» Đọc xong, cả tòa đều động lòng thương. Cũng có một vài ông đở mặt.



Hanoi — Thầy bói Bê & phố Huế, lấy vợ đã 11 năm, một đêm trong lúc thầy nằm lịm — không biết ngủ hay thức — vợ thầy rón rén dậy, vợ vét tiền nong quần áo đường hoang ra đi. Cả ngày hôm sau, sớ không thấy, gào không thưa, thầy bèn reo một quẻ gia sự. Thành dậy cô bỏ thầy. Và ngài gọi di-h danh rằng gian phụ đang lẩn khuất ở Đông dương.



Tuyên Quang — Lý-trưởng Linh sơn đang cần thịt trâu để khao dân thì may quá, một con trâu của sớ Lục lộ lảng vảng gần nhà. Thầy lý bèn nện chết trâu rồi kéo nó ra nằm vệ đường cái và bảo nó phải giở lân ra đấy. Rồi thầy trình quan cho phép chôn con vật khỏi để ô uế hại vệ sinh chung. Rồi đêm đến, thầy đào nó lên, sớ lấy hai đùi làm chén. Nhưng phải cái thịt trâu giai, mãi không tiêu ihoát. Hiện thầy và các người ăn nó vẫn phải long đong méo mặt, lên quan nay để khai mai để bùm về việc con trâu chết không hại vệ sinh chung mà hại cho thầy.



Ninh-giang — Nguyễn Văn Báo làm thư ký một làng nọ, kỳ xđ sớ vừa rồi được trúng số 1000 đồng. Một nhà báo đến phỏng vấn, anh ta nói sẽ đem món tiền ấy dùng vào việc lập công danh. Nghĩa là: 'hay ra làm lý trưởng.

(Kiểm duyệt bỏ một tranh) của Tô Tử

Người



Xuân và Tết

Tết đã qua, chóng như những ngày vui. Trẻ con còn tiếc quần áo đẹp, mới, tiếc chiếc pháo chuột, còn người lớn thì mất cái thú ăn mứt đến đau bụng, lễ tở tiên mình và tở tở người đến mỗi cả đầu gối.

Nhưng người lớn đã được cái thú thấy nhà cửa sạch hơn một tí. Người ta đã bắt đầu quét nhà và không còn sợ tiền của theo rác đờ ra ngoài hết. Chỉ phiêu một nỗi láng điêng cũng bắt đầu chúm chó mắng mèo và các bà chủ nợ lại bắt đầu nheo nheo lên tiếng. Làm cho người ta mong cái tục «kiêng» cứ có mãi, suốt cả năm.

Vì nếu thế, thì dễ chịu lắm. Các bà vợ bao giờ cũng tươi như bông hoa mới nở, và các ông chồng lúc nào cũng êm tiếng và lịch sự; ra ngoài đường, ai cũng sẽ biết điều và lễ phép,

Tục «kiêng» ấy lan rộng ra chút nữa, thì ta sẽ thấy hai người lính Tàu và Nhật chào nhau cẩn thận và xin lỗi nhau trước khi bắn nhau, và các nước tự nhiên trở nên yêu dấu nhau, sẽ sửa sang nhà cho nhau như hai người anh em ruột.

Ai tình và bà Kiểm duyệt

Câu chuyện xảy ra bên Âu-châu. Anh là một chàng trai trắng người Anh, chị là một cô gái thơ ngây người Đan-Mạch. Anh chị yêu nhau và s'p sửa lấy nhau, thì xảy ra chiến tranh. Anh ra lính, và chị khéoc hết nước mắt.

Nhưng, không cần phải như đời xưa, yêu nhau tam tứ núi cũng treo, thất bát khe cũng lội, tam thập lục đèo cũng qua, đời nay yêu nhau mà xa nhau chỉ có việc viết thư là gần gọi nhau rồi...

Và vì thế một hôm kia, chị nhận được thư của anh. Nói thư thì khi quá, nói chị nhận được một cái phong bì thì đúng hơn. Một cái phong bì của người yêu và một bức thư... của sớ Kiểm duyệt. Bức thư ăn cần sản sớ:

lắm, và nói về ái tình. Đại ý bảo rằng vị hôn phu của cô vẫn khỏe mạnh và vẫn yêu cô lắm, nhưng sớ Kiểm duyệt chúng tôi đã phải buộc lòng hủy bức thư của chàng đi, vì chàng hay bép xép quá. Và chúng tôi nhờ cô một điều, là kê bảo chàng từ rày về sau đừng nói đến những việc không có can hệ gì đến chàng, mà chỉ nên viết thư tình thực nhiên mà gửi cho cô thôi.

Như vậy sớ Kiểm duyệt đã định một cách khéo léo những việc mà người trần mắt thịt có thể nói đến được:

— Có thể nói gì bây giờ?

— Nói đến ái tình.

Hẳn là các cô vị hôn thê, hay các bà vợ bằng lòng lắm. Nhưng cũng hơi phiêu cho những người không còn yêu cũng phải viết thư tình để cho vữa lòng bà Kiểm duyệt.

Vì còn những chuyện khác, hẳn là ở đâu cũng phải theo một tục lệ của Tết Annam: tục kiêng!



Tin gần xa

NGƯỜI TA kể chuyện rằng trong lúc Trung, Nhật chiến tranh, có một nhà báo Mỹ đến xem trận địa ở sớ và uống Whisky nhiều quá nên bị ốm nặng. Tức thì các vị tướng cầm quân Nhật họp nhau lại bàn rằng người Mỹ hay lời thôi lắm, nhờ để nhà báo kia chết thì rầy rã. Họ bèn dùng cuộc chiến tranh lại, đánh giết thép gọi bốn ông thầy thuốc trú danh tên Nhật sang chữa cho nhà báo kia khỏi rồi mới lại bắt đầu lại cuộc đánh nhau.

Hiện giờ, ở mặt hậu Âu châu, tuyết lạnh tức là nhà báo Mỹ kia vậy. Ở Vosges, lạnh đến 20 độ dưới 0, mà lạnh thế, chắc là lính cũng công tay lại không nạp đạn vào súng được, còn

Bắt đầu từ số sau, số 200

Ngày Nay sẽ theo một thê-tài mới: VUI VÀ HOẠT ĐỘNG Các bạn đợi xem.

ĐÃ CÓ BẢN

THẠCH-LAM

NGAY MỜI

TIÊU-THUYẾT

Mỗi cuốn: Op. 85

Có in riêng cho các bạn yêu sách đẹp 40 bản trên giấy thượng hạng, có chữ ký của tác-giả, giá từ 1p. đến 2p. 50.

Lại mua ngay không hết.

CON CÁ THẦN

của: HOÀNG-ĐẠO

Cuốn thứ hai trong loạt Sách Hồng Giá Op 10

va



việc



đến bữa ra cũng có lẽ trong giây phút...
đều ra lạnh như nước đá. Cho
nên, theo lời báo cáo của Đại bản
doanh Đông minh, ngày và đêm đều
yên tĩnh cả.

Chỉ có chuyện bên Tàu là rắc rối.
Có tin Ông tinh Vệ lập chính phủ
mới đã ký một hiệp ước quốc sĩ với
Nhật, rồi lại có tin Ông tinh Vệ chưa
ký hiệp gì cả; có tin Tàu thắng Nhật,
rồi lại có tin Nhật thắng Tàu... Được
mọi cái rằng chuyện Tàu chưa lúc
nào là thông rúc rối cả, nên người
ta cũng không lấy làm lo lắng.

Còn ở bên ta, thì đầu đầu cũng thấy
yên tĩnh và yên ổn. Các cô con gái
tính vẫn đua nhau đi lễ chùa, và các
cậu con trai vẫn rủ nhau đi xem các
cổ đi lễ; ở các đền, các bà chùa, bà
có ông mãnh vẫn chịu khó lên đồng,
và ở các làng, kiệu thần vẫn quay
khỏe, trong những làn những cờ đã
rất... ở lung mù vẫn còn rục rừ.

Hoàng-Đạo



Cấm uống rượu

BẮT ĐẦU từ ngày 1er-8-1939, ở tỉnh
thành Bombay và các miền
chung quanh, có lệnh cấm nhân
dân uống rượu.

Bombay là một tỉnh thành đông
người nhất bên Ấn Độ và là nơi sản
xuất ra các thứ nhũn, lụa mà ta gọi
chung là hàng « bông bay ». Tỉnh
thành có tới một triệu rưỡi người ở,
nghĩa là một nơi nào nhiệt ít ra là
gấp mười thành phố Hanoi hay Saigon
của ta.

Tại sao lại có lệnh kỳ quái ấy? Theo
lời tuyên truyền của ông Gandhi,
chính phủ người Ấn Độ ở Bombay
định làm cho giống người Ấn Độ lành
mạnh hơn, và nghĩ rằng rượu có hại
đến sức khỏe của dân chúng, nên cấm
dân dùng đến cái hại ấy.

Nhưng không phải ai ai cũng không
được nâng cốc. Các người Âu châu và
các vị vua chúa ở trong xứ thì vẫn
được say sưa như thường, miễn là
đứng ở trước công chúng...

Sự cải cách ấy rất có thiệt hại cho
ông quý, vì thuế rượu mất, nhưng
chính phủ tăng thuế đ.ền thờ lên mười
phần trăm để lấy tiền bù vào chỗ hao
hụt ấy. Hiện giờ đang ở thời kỳ thí
nghiệm, nên chưa biết công cuộc cải
cách ấy kết quả ra sao. MINH-DƯƠNG

Hoa liễu

DƯỚI các danh từ đẹp đẽ ấy,
ẩn một hai chứng bệnh rất
nguy hiểm cho sức khỏe chúng, và
đương làm hại không biết bao nhiêu
người ở nước ta: Không tin cứ xem
sự phát đạt của các cửa hiệu buôn
bán thuốc lậu thì đủ biết.

Sự phát đạt ấy có một nghĩa nữa



— Thằng kia phải bịt tai ngay
Tao mất tiền mua pháo để tao đốt
cho tao nghe, chứ không phải để
mày nghe!!

là xem đó, ta nhận thấy những người
mắc bệnh, vì một sự xấu hổ vô lý,
giấu kín bệnh của mình, đi tìm những
thứ thuốc vô hiệu của những tay con
buồn khéo quảng cáo. Bệnh không
khỏi, họ đem truyền cho kẻ khác, cứ
thế mà, bệnh hoa liễu lan dần đi,
thành ra một cái họa chung.

May sao đã có người nghĩ đến cái
họa ấy. Ủy ban bài trừ nạn hoa liễu
vừa mới tiếp được một bức thư của
hội Quốc liên mời vào dự hiệp ước
quốc tế bài trừ bệnh hoa liễu. Cái bà
cụ già ấy, ngay trong lúc chiến tranh,
vẫn cố gắng theo công việc hòa bình
của mình!

Ủy ban bằng lòng dự vào hiệp ước
ấy, chỉ phiền có một điều là nước nào
đã có chân trong hội Quốc liên cũng
phải bãi bỏ các nhà chứa, mà
Đông dương thì vẫn còn có những
cái « cửa » ấy. Tuy nhiên bỏ đi cũng
không hại gì cho lắm nên ủy ban đã
định rằng Đông dương cứ nhận lời
vào hội Quốc liên và xin bỏ dần các
nhà chứa, kỳ bao giờ cho đến hết mới
thôi.

Ấy thế là Anam ta đã có chân trong
hội Quốc liên kia đấy.

Nhưng bỏ nhà chứa và xin vào hội
Quốc liên chưa đủ. Điều cần nhất là



phải tìm cách chữa chạy và đề phòng
cho bệnh nhân, phải tuyên truyền
cho mọi người biết những bệnh
ấy ra làm sao, cách đề phòng thế nào
và lúc mắc phải thì dùng những phương
thuốc gì, đến những thầy thuốc nào
để chữa được khỏi một cách chắc
chắn.

Hình như những điều ấy Ủy ban còn
đương bàn định và nghiên cứu... Các
người mắc bệnh hãy cứ chịu khó chờ.

Tường Vân

CÂU CHUYỆN hàng tuần

CÂU CHUYỆN HÀNG TUẦN
đầu năm hẳn phải viết cần
thận! Chắc đọc giả tưởng

thế.
Chữ « Cần thận » đây không biết
đọc giả thích ra sao, chứ
chính lối thì lối chỉ gán cho nó một
nghĩa « đen », một nghĩa « hẹp »,
rất hẹp. Là trước khi viết một
chữ phải đã ngóay bầy lần ngóay
bút trong lọ mực. — Phiền nỗi tôi
không viết văn bằng bút chấm
mực thì biết ngóay ra làm sao?
Mà lời cũng không viết văn bằng
bút chì để có thể chấm bầy lần
nước bọt trước khi vạch chữ lên
giấy! Tôi chỉ viết văn bằng bút
máy. Vậy còn mỗi một cách là
nghĩ đi nghĩ lại bầy lần trước
khi viết mà thôi.

Vì tác ngữ đã dạy: « Bút sa gà
chết! » Ta không thận trọng sao
được? Chính phủ luôn luôn nhắc
chúng ta quân địch đương vênh
tai nghe ngóng. Chúng ta lỡ một
lời là họ lợi dụng liền. Chúng ta
vô ý thọc mách một điều là sự bí
mật của cuộc phòng thủ bay ngay
sang bên nước thù.

Nhưng may đã có bà Kềm
duyet! Nhờ bút có sa thì đã có
cái kéo sắc của bà làm việc cắt
xén. Con gà chưa đến nỗi bị cắt
tiết. Như thế người cầm bút cũng
đỡ lo. Và trách nhiệm người cầm
bút cũng đỡ nặng nề.

Ấy là nói chung về các bài báo
trong năm. Chứ Câu chuyện hàng
tuần đầu năm này thì không thể
để bị cắt xén được. Vì sợ đầu năm
mà bị cắt thì không khéo quanh
năm sẽ cứ theo đà kéo mà bị cắt
hoài.

Cái róng đầu năm, chúng ta
phải coi chừng! Vậy hết sức thận
trọng là chỉ lý làm vậy.

Vì thế tôi muốn Câu chuyện
hàng tuần kỳ này chỉ là một câu
chuyện vui.

Vả luôn mấy tuần câu chuyện
bị cắt, — xin nói ngay là bị cắt
quãng vì nghĩ lết — bây giờ kể
tiếp, nó sẽ chẳng có mạch lạc gì.
Vội lại có kể liếp nữa thì thế
giới cũng chỉ có ba việc quan
trọng: 1) là không có tin gì quan
trọng ở chiến tuyến Pháp Đức,
2) Phần lan vẫn chống cự lại
Nga và vẫn giữ phần thắng, 3) ở
Âu châu trời vẫn rét lắm. Nhưng
ba việc quan trọng ấy đã qu n
trọng từ hơn một tháng nay rồi,
thành thử cũng đã bớt dăm phần
quan trọng.

Còn ở trong nước? Ở trong

nước, có nhiều việc quan trọng
lắm. Mấy hôm gần tết năm ta lảng
vãng qua các phố thì ta đã thấy
hàng trăm, hàng nghìn, hàng vạn
người mình chen vai thèk cạnh
lối tập với vàng, chạy ngựa chạy
xôi tất ta tất tưởi. Họ chạy đi
sắm tết! Mà sắm tết đối với người
mình là việc quan trọng nhất
trong một năm. Chả thế mà người
ta mang công mắc nợ vì sắm tết,
người ta bán ruộng để sắm tết.

Kể đến việc ăn tết. Sắm ra để
mà ăn, có nh.én. Vì thế việc ăn tết
là việc quan trọng thứ hai của
người mình trong tuần vừa qua.
Phải thêm vào việc quan trọng
này vài việc quan trọng khác như
thua bạc khổ sở, say rượu nói sán
và lam cần nũa, đốt pháo sáng
nhà, nhất là ăn bánh chưng và
mứt nhiều quá nên đau bụng. Rồi
những việc quan trọng và có tính
cách hoán toan Anam.

Những chuyện vui tài như nghe
thấy đọc giả nhắc nhở.

Vâng thì xin kể câu chuyện vui...
Trước hết xin nói ngay rằng câu
chuyện vui tôi sắp kể dưới đây
không có ngụ một ý nghĩa gì xa
xôi cả. Phái nói thế vì sợ... đọc
giả lại tưởng có những tư tưởng
bí mật giấu trong đó và cố nghĩ
tìm tôi mãi nó, ra khiến tôi lại sẽ
phải tự bắt buộc cải chính thì
phiền lòng tôi lắm lắm.

Nhưng câu chuyện vui? tôi đoán
chừng đọc giả đương giục.

Thì đây câu chuyện vui:
Ngày xưa...

Xin lại nói ngay rằng ngày xưa
là ngày xưa thực, chứ không
phải tôi mượn tiếng ngày xưa để
kể chuyện ngày nay, để nói cho
hả những điều có lẽ đương làm
tôi uất ức trong lòng; như cổ
nhân viết chuyện ngụ ngôn để mỉa
mai người đời. Tôi không uất ức
một điều gì mà cũng không muốn
mỉa mai châm chọc một người
nào. Câu chuyện vui của tôi sẽ chỉ
là một câu chuyện vui đầu năm.

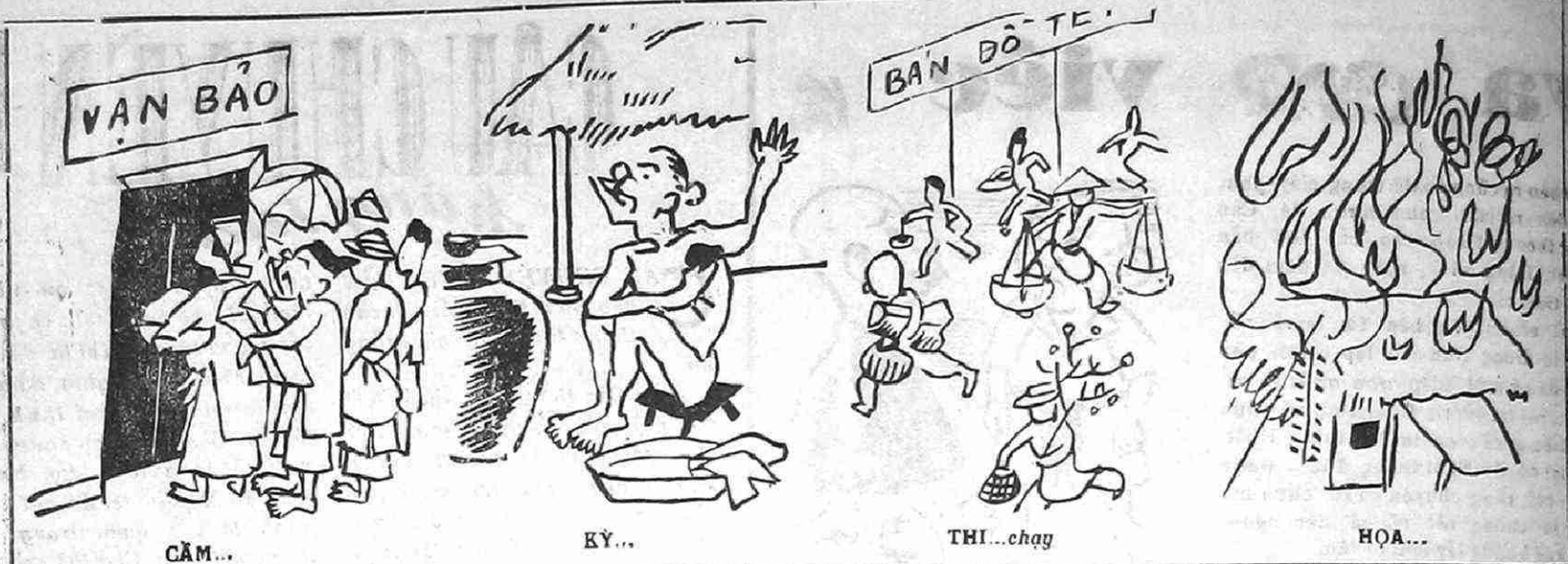
Nhưng câu chuyện vui? đọc giả
chừng đã nóng ruột lắm rồi.

Xin lỗi đọc giả. Vả lời không tại
tôi. Sở dĩ tôi phải đón trước rào
sau như thế là vì tôi cố thận trọng
trong câu chuyện đầu năm, để là
câu chuyện vui.

Phải thận trọng lắm mới được,
tôi đã nói ngay ở đầu bài này.

Vậy câu chuyện vui phải hoãn
đến kỳ sau. Tôi sẽ suy nghĩ lại
bấy ngày nữa cho thực chín đã.

KHÁI HƯNG



CẢM...

KỶ...

THỊ...chạy

HỌA...

CHUYỆN VUI CỎ

BA THẦY NHO, Y, LÝ

HOÀNG-HỒN chiều tà. Cái quán bên đường quan-lộ vẫn còn rộn tiếng ồn-ào. Ba thầy Nho, Y, Lý cãi nhau.

Thầy Nho : « Học trò học tôi thì cái khối-thâm có thừa, trên có thể theo dõi đức Khổng, thầy Nhan, giúp vua đến bực Nghiêu Thuấn, dưới có thể võ về trăm họ, định quốc an bang... »

Thầy thuốc : « Người bệnh gặp tôi thì như đại hạn gặp mưa rào, được qua khỏi cỡ hồi xuân, Hoa Đà, Biên Thước cũng không phải là đời nay không có vậy... »

Thầy địa : « Ai nhờ tôi lấy đất thì phúc lộc miền trường, nam cận khanh tướng, nữ cận quân vương, nói không hết cái bi-yếu Tả-ao chân truyền vậy... » Ba thầy đang to tiếng cãi nhau, thì một đứa tiểu-đồng ở đầu cỡi trâu đi đến, miệng hát nghêu ngao, bên sừng trâu hai cuốn sách treo lòng thòng. Đứa bé nhảy xuống, chạy vào quán nói : « Tôi xem ba thầy đều là người hiền lễ cả, sao lại cãi nhau vô lý như thế. Nếu cãi nhau mãi thì biết ai giỏi, phải có cái gì thì thử làm chứng nghiệm mới xét được. Vậy tôi xin phép ra một câu hỏi chung ba thầy trả lời, tôi sẽ định rõ hơn kém. Dứt lời đứa bé chỉ tay lia lia

lên trời, chỉ xuống đất, chỉ bên tả, chỉ bên hữu, chỉ đằng trước, chỉ đằng sau, giờ lên ba ngón, giờ lên năm ngón, vô một cái giữa bụng rồi đứng im, bảo : « Tôi ra câu hỏi rồi đấy, các thầy trả lời đi. »

Thầy địa và thầy thuốc lưỡng lưỡng đáp : « Vạn sự tông nho già xuất, chúng tôi học về khoa nghệ riêng, nhưng chữ nghĩa cũng phải thụ nghiệp thầy học nho, xin để thầy học nho nói trước. » Thầy nho bèn nghiêm trang đồng đặc nói : Chỉ tay lên trời là « thiên », chỉ xuống đất là « địa », chỉ sang bên tả là « tả vi quan », chỉ tay sang bên hữu là « hữu vi thân », chỉ đằng trước là « chiêm chi tại tiền », chỉ đằng sau là « hốt nhiên tại hậu », đơ ba ngón tay là « tam thập nhị lập », năm ngón là « ngũ thập nhị tri thiên mệnh », vô giữa bụng là « thất thập tông tâm sở dục ».

Đến lượt thầy địa, nói : « Chỉ lên trời là « thiên văn », xuống đất là « địa lý », bên tả là « tả thanh long », bên hữu là « hữu bạch hổ », đằng trước là « tiền chu tước », đằng sau là « hậu huyền vũ », đơ ba ngón là « cấp giả tam niên phát », đơ năm ngón là « tri giả ngũ niên phát », vô giữa bụng là « đắc địa tự thành tâm ».

Đến lần thầy thuốc nói : « Chỉ lên trời là « thiên môn », xuống đất là « thực địa », bên tả là « tả qui », bên hữu là « hữu thược », đằng trước là « tiền chử », đằng sau là « hậu phác », đơ ba ngón là « gia sinh khương tam phiến », đơ năm ngón là « gia đại tảo ngũ mai », vô giữa bụng là « thủy tiên không tâm phục ».

Đứa bé nghe ba thầy nói xong khua rống : « Ba thầy đều là người toạc rộng, nói rành sách vở đầu ra đó, tức rằng không được đặc dụng với đời. Nhưng giới thiệu tôi rồi sao không mỗi người mỗi nghĩ tìm ăn, còn cãi nhau xuống vô ích ? »

Nguyễn năng Lam

CHUYỆN VUI LỊCH SỬ

ĐỀ TRAI BA ĐỨA ĐỀU ẪN CƯỚP

Một nhà nợ có bà cụ 80 tuổi; ba con đều làm quan tú phẩm hiển đạt cả. Nhà vua cho 30 nén bạc và một bức gấm có đề hai chữ nợ từ mà phán rằng : « về tự mình đề lạy cũng được, hay mượn ai đề lạy cũng được, moi đòi của đối hoặc một bài thơ cho hay ».

Bà ông quan tuần mệnh Vua về ăn mừng thọ mẹ, treo giải ai đề được thưởng tặng 30 nén bạc. Đứa út Thái vào vô bụng xin đề. Mãi mực, cầm bút lăn ngồi ông viết hai câu đầu :

Lão bà nguyên lai bất thị nhân (bà cụ nguyên lai chẳng phải người) Sinh hạ tam nam đồ thị tặc (để trai ba đứa đều ăn cướp)

Bà ông quan tức giận sắp truyền người nhà vào sao gậy để choáng, sửa cho ông Thái một mẻ. Ông Thái đang nói : Xin cho viết xong, vì phép viết chữ nho là phải viết bên trên cho mau ráo mực rồi mới tiện để viết phía dưới. Rồi ông viết tiếp :

Nhân lòng thiên thượng giáng hồng hồng trần (người trên thượng giới xuống trần chơi)

Tặc đặc tiên đảo hiển mẫu xuân (trộm được đảo tiên hiển mẹ xơi)

(Ở sách nho có lịch bà Táy vương Mâu họ-yên bàn-đào ở Đào Trĩ. Thứ Đào-bên ấy 3000 năm nở hoa, 3000 năm kết trái và Đông-phương Sóc an trộm đảo-tiên được ba lần.)

Ta thử đọc lại cả bốn câu : Lão bà nguyên lai bất thị nhân, Nhân lòng thiên thượng giáng hồng hồng trần,

Sinh hạ tam nam đồ thị tặc, Tặc đặc tiên đảo hiển mẫu xuân.

Và thử gặng diễn tóm : Bà cụ nguyên lai chẳng phải người, Người trên thượng giới xuống trần chơi,

Sinh trai ba đứa đều ăn cướp, Cướp được đảo-tiên hiển mẹ xơi.

Thật cả oàn mào nó thay cái nghĩa lý chữ nho ! Nhà chủ cũng phải chịu là hay là tài giỏi, đánh đề ông Thái lĩnh bạc, nhưng cũng không khỏi tức cái xô xiển của nhà nho.

Nguyễn năng Lam

VĂN VUI

Kiêng ngày Tết

— Thời ấy ngày tết người ta hay kiêng, có hai vợ chồng nhà kia thường chẳng thuận hòa gì với nhau bao giờ. Nhưng đêm ba mươi chị vợ bỗng khôn ngoan ? nói với chồng :

— Minh ạ, do ngày thường tôi hay nói dờ hơi để mình phải mắng luôn. Nhưng ngày mai năm mới, tôi sẽ hết sức biết điều, thì từ giờ trở đi mình đừng mắng tôi, để rông cho tôi cả năm nhé !

Nghe lời vợ, chồng tuy vẫn có tính nóng, nhưng cũng dịu dàng nhận lời. Đến giao thừa, chồng giục vợ đi thôi xoi cúng ngày mai. Vợ xách chõ ra so rửa; bước ra sân, nhón lên trời nói :

— Nửa đêm rồi mà trời chưa có trăng sao gì cả nhỉ ?

Chồng ngồi trong nhà cố nín, vuốt ngực ba cái làm thinh.

Bỗng, vợ từ cầu ao chạy về lại bên chồng rồi rít :

— Minh ơi mình, chõ bọc, mà bọc những sáu lỗ kia !

???.

Bên hàng xóm cũng có một cặp vợ chồng ; nhưng trái lại, người chồng dờ hơi hết chỗ nói, cũng dặn vợ ngay từ đêm ba mươi :

— Nhà ơi nhà, mai nhà chiều chuộng tôi nhé ! vì sớm mai có người đến lễ, nhà cũng giữ thể diện cho tôi một tí chứ.

Sáng morning một, chồng đang ung dung ngồi uống rượu với khách bỗng đồng đặc gọi vợ :

— Mẹ nó đâu, bú mẹ nó ?

Vợ vội vàng chạy lên.

— Mẹ nó đi tắm bát nước mát này lên cho tôi. Mau !

TRẦN VĂN TRỌNG

CHỈ LÀ MỘT TÍN VỊT

Mấy hôm nay người ta phao ngôn có rất nhiều sự lạ xảy ra ở địa-giới. Không, đó chỉ là tin vịt, thực ra, mới có cuốn RỪNG XANH MÀ PHẤN, xã-hội, trình thắm tiêu-thuyết mô-tả các cuộc xung-đột, các tình-trạng hỗn-độn giữa hủ-tục của ngàn xưa và làn sóng văn-minh hiện-đại. Sách dày 121 trang, in đẹp, giá có 0p.30, ở xa thêm 0p.10 cước, gửi về Editions Hương-Son, 97, Rue Coteau, Hanoi

Áo con nít Vinh-Long

Cần nhiều các nhà buôn Nam-kỳ

SAIGON
CHOLON
MYTHO
BAOLIEU
TRAVINH
CANTHO
BIENHOA
PHNOMPENH

Bán sỉ và bán lẻ giá rất hạ
53 Rue de la Citadelle 53 Hanoi

KHEN

MẤY tháng trước, dân Hanoi phục một họa sĩ Tàu lấm. Ông ta bày tranh ở đây, làm quảng cáo nói bất cứ ai quét vết mực vào giấy ông ta cũng có thể vẽ thành một bức tranh. Cách ít lâu, một tờ báo đăng tin một họa sĩ Tàu khác bày ở Thượng hải — hay Hồng-kông tôi không nhớ — những bức tranh mà tác giả đã vẽ bằng... lưỡi. Ông Tàu này cũng được nhiều người mĩch coi là một tay thánh trong nghề Hội-họa.

Câu chuyện làm tôi nhớ đến bạn T. P. mười năm qua cũng nổi tiếng một cách tương tự như thế: người ta kể lại rằng khi đang vẽ « phòng » trong một rạp hát, họa sĩ T. P. thách mấy người đứng coi vẽ nhỏ quét trần vào tranh, rồi trên vết ấy, họa sĩ phác ra cây cối nhà cửa. Nhưng khác mấy họa sĩ Tàu, ông T. P. coi đó là một trò chơi, không phô trương, không quảng cáo; nếu công chúng phục ông tài, cái đó không tại ông.

Đang này mấy ông đồng nghiệp

Tàu làm âm y, như thế, tài của nghệ sĩ là ở cách làm việc kỳ khôi. Họ tin như thế hay không, giá trị của họ không hơn đồng bạc giả. Theo gương của họ, bất cứ ai cũng có thể nổi tiếng được quý hồ tìm thấy một cách vẽ khác lối dùng lưỡi hay họa đề lên vết mực. Chẳng hạn dùng đầu... mũi vào si dầu mà vẽ!

Có một điều công chúng quên dứt là phẩm lượng những bức tranh ấy, không tự bởi xem tác phẩm sản xuất như thế hay hay dở. Người ta chỉ dựa vào sự kỳ quặc nhiều ít của một lối vẽ mà định giá. Công việc ấy cũng buồn cười, ngáy ngáy bằng người ta định giá những nhà văn, tùy theo họ dùng ngòi bút rằng của, cò nông, hay cái tâm đề viết.

Chúng ta không chê những lối kỳ quặc. Lối nào cũng tốt cả, khi sáng tạo được những tác phẩm hay. Người ta có quyền vẽ đề lên một vết mực hay một vết gì không được sạch như thế. Nhưng khi thấy một nghệ sĩ làm quảng cáo một lối vẽ, ta có thể lượng giá trị người ấy thế nào rồi. Có lẽ họ cũng biết cái đáng kể cho nghệ sĩ là mỹ công sáng tạo, mà họ không có. Họ phải lấy một lối làm việc kỳ quặc để bịp. Cái rất khó chịu cho ta là thấy họ định bịp mình. Vì tất họ đã khinh mình là người bịp được.

Một phần lỗi tại ta. Khen, chê một tác phẩm ta hay nói đến lối. Ta hay khen một bức tranh nét già; chê một bức khác nét non. Cái cần chú ý, cái kết quả của tác phẩm, ta lại không chú ý nhìn đến. Sự nhảm lẫn ấy không những hại cho xét đoán của công chúng, lại còn ảnh hưởng không tốt đến những nghệ sĩ không đủ sức tự tin. Tôi biết vài nhà họa-sĩ ta, bày mấy bức tranh được công chúng khen nét khỏe mạnh, gân guốc. Từ đó, những

GIUC GIÁ

Mau với chữ, với vàng lên với chữ,
Em, em ơi, tình non đã già rồi.
Con chim hồng, trái tim nhỏ của tôi,
Mau với chữ! thời gian không đứng đợi.
Tình thời giờ, mau yêu lên phấp phới:
Nhưng đôi ngày, tình non đã thành xưa.
Nắng mờ chưa tin, hoa rụng không ngờ,
Tình yêu đến, tình yêu đi, ai biết.
Trong gặp gỡ đã có mầm ly-biệt;
Những vườn xưa, nay đoạn tuyệt dấu hài;
Gặp đi em, anh rất sợ ngày mai;
Đời trôi chảy, lòng ta không vĩnh viễn.

Vừa xích gối chần, mộng vàng tan biến,
Dung nhan xê động, sắc đẹp tan lành;
Vàng son đương lộng lẫy buổi chiều xanh,
Quay mặt lại: cả lâu chiều đã vỡ,
Vi chút mây đi, theo làn vút gió,
Biết thế nào mà chẵn rồi, em ơi?
Sớm nay, sương xé xiết cả chân trời,
Giục hồng nhận thiên di về cõi bắc,
Ai nói trước lòng anh không phân trác,
Mà lòng em, sao lại chắc trơ trơ?
Hải một mùa hoa lá thuở măng tơ,
Đốt muôn nển sinh mặt trời chói lọi;
Thà một phút huy hoàng rồi chợt tối,
Còn hơn buồn le lối suốt trăm năm.
Em vui đi, rằng nở ánh trăng rằm;
Anh hút nhụy của mỗi giờ tình tự.
Mau với chữ, với vàng lên với chữ!
Em, em ơi! tình non sắp già rồi...

Xuân Diệu



— Tête là cái đầu, Tête là cái đầu...
— Học với hải h, têt là têt chứ là cái đầu à!

nghệ sĩ ấy — nếu thành thực theo khuynh hướng của mình có lẽ cũng nầy tài — vẽ toàn những bức tranh nét rất già, mà chỉ có nét già thôi. Tác phẩm mỹ-thuật đối với họ, là công việc của « hoa tay », « gân tay », một công việc qua tay có thể vừa làm vừa xem sách hay đọc báo. Nếu đem họa phẩm ấy vì với văn, cố nhiên ta nghĩ đến những bài dùng toàn tiếng rất kêu, nhưng cả bài chẳng có vị gì, rỗng tuếch.

Một bức tranh là công việc của tâm và trí. Tưởng rằng đó chỉ là chỗ để quét mấy nét già, xoa bằng ngón chân hay đầu lưỡi, là làm mất cả phẩm giá của mỹ-thuật

TỔ LỬ

HỘP THƯ

Ông X. X. X. ở Fort Bagard. — Nhận được rồi.

SÁCH MỚI

- Giồng cây ăn quả, soạn giả Nguyễn-Sông-Hào, do Khoa Học tạp chí xuất bản, giá 1p.20.
- Trái tim nổi loạn (tiểu thuyết) của Trương Tửu, do Văn Thanh xuất bản, giá 0p.50.
- Vàng bóng một thời của Nguyễn Toàn giá 0p.50.
- Chiều (tiểu thuyết) của Nguyễn-Sông-Hào, giá 0p.40
- Đông-dương bị biến tranh của Hoàng-vân-Sự
- Nước mắt người dân bà của Vũ trọng Can, do Hương Sơn xuất bản, giá 0p.48.

Luthart
57
Rue du Commerce
HANOI

Chien Banja
Guitare
Mandoline
Cordes harmoniques
Accessoires

Các bạn hãy đón xem:

Một cuốn sách xinh đẹp như một món nữ-trang.

Đưa với Ai tình

Một thiếu-nữ 18 tuổi, yêu kiều ngây-thơ, chưa biết ái-tình là gì. Nàng sắp đi lấy chồng. Nhưng một hôm, một cô bạn thân của nàng bảo với nàng rằng một thiếu-nữ đi lấy chồng tức là mất hết những tự-do, và nàng nên lợi-dụng tuổi thơ ngây còn tự do bây giờ để yêu-đề hiểu tình yêu. Và cô bạn rút vào tai nàng những lý-thuyết rất hùng-hồn và êm thấm về ái-tình. Thiếu-nữ muốn thực-hành lời nói quyến rũ say mê của bạn. Nàng định yêu một người, (không phải người chồng sắp cưới), và trước khi đi lấy chồng nàng muốn lợi-dụng tuổi ngây thơ còn được tự do để thí-nghiệm thử xem ái-tình như thế nào. Tất cả là một cuộc thí-nghiệm hồi-hợp, dấm-dầu, ly-ký và cảm-dộng...

Tác-giả? một nhà văn rất thân yêu của các bạn.

quyển truyện xinh đẹp này đang đầu tư sách « MỠI NGƯỜI YÊU » là loại sách mới rất độc: biệt, loại sách mà ai xem qua cũng phải yêu, của nhà xuất-ban Minh-Phu'ong'.

Giá 0p.30, cước bảo-dảm 0p.21.

Đã có bán khắp các hàng sách và nhà lồng phát-hành tại Bắc-kỳ:

M. TO VAN-DUC, Librairie Centrale, 110 Rue du Pont en Bois, HANOI
Trung kỳ: M. Lê thành Tuấn, 119 Bđ Gia Long — HUẾ

Nam kỳ Cao-mén và Al lao; M. Minh Phương

Chỉ nên dùng:

CHEMISES

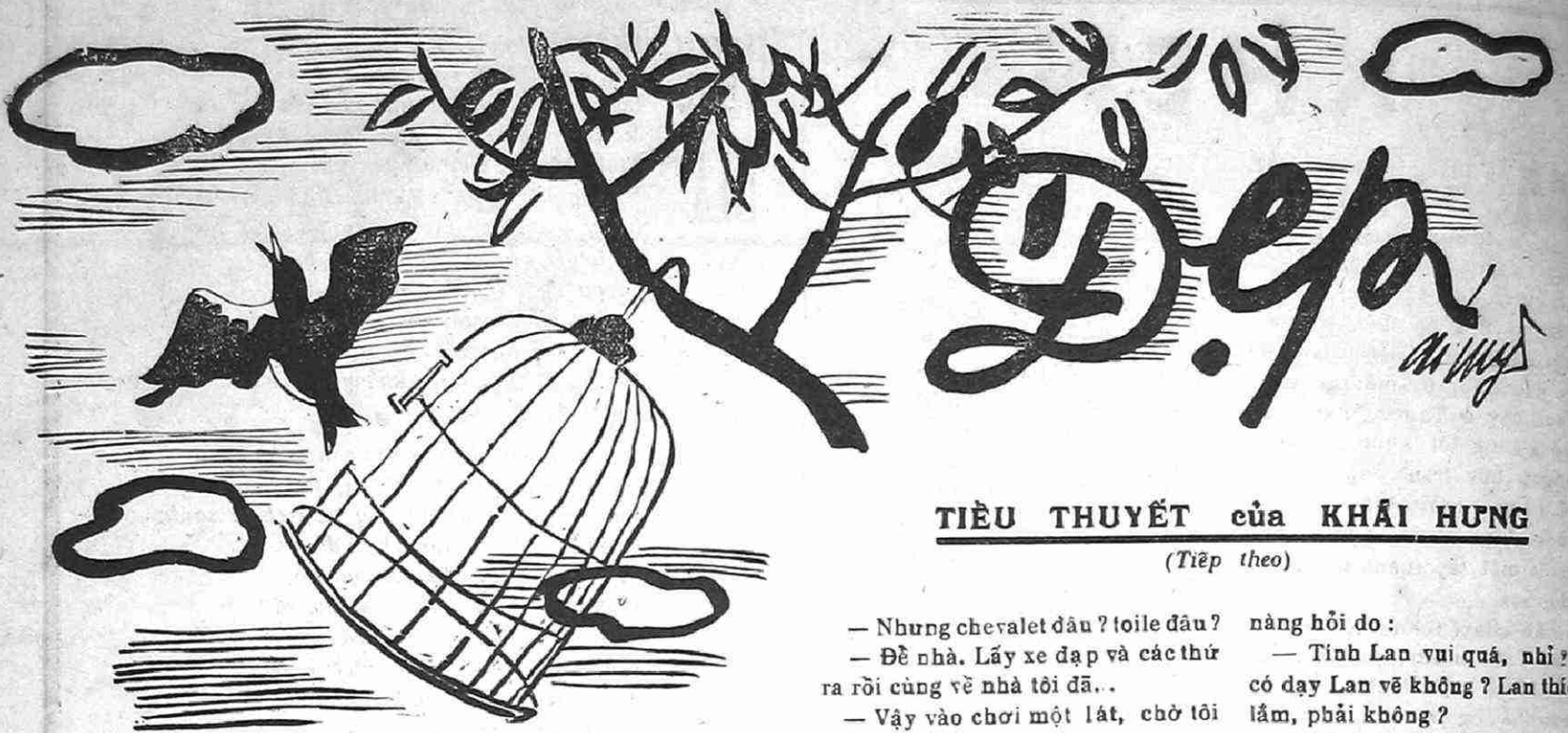
hiệu MILAN

Cổ Trubénisé, vải bền, may khéo, hợp thời hơn các thứ khác.
Giá 1p.60 đến 5p. một chiếc

Bán buôn, bán lẻ tại:

MY-LAP

175 — Hàng Bông - Lò — HANOI



TIỂU THUYẾT của KHÁI HƯNG

(Tiếp theo)

XE LỬA đi khuất đã lâu. Tiếng động trên cầu sắt chỉ còn thoảng đến tai. Cũng có lẽ đó là tiếng âm vang lên trong tưởng tượng, và kỳ thực có lẽ xe đã sang bên kia sông rồi. Nam vẫn còn đứng ở sân ga, tay khuỷu vào thành cầu nhìn xuống con đường chui qua phía dưới. Cái miếu con và cây đa mà chàng đã vẽ trong một bức tranh sơn chột nhắc chàng nhớ tới những tác phẩm đương bộ giờ. Chàng liền hấp tấp dắt xe đạp trở về nhà. Và vừa ra khỏi ga, chàng nhảy xe cầm đầu đạp mau.

Nhưng về tới nhà, Nam thấy không hứng làm gì hết. Chàng dặn bảo thợ các công việc rồi lái lên xe ra đi. Chàng cũng không định và không biết đi đâu. Và chàng mỉm cười nghĩ thầm: «Mình làm như được ngày xô lông không bằng!» Ý nghĩ ấy khiến chàng tự thẹn: chàng có phải là người sợ đâu? «Không sợ nhưng mà nề, chàng vội tự trả lời thầm, và vì quá nề nhiều khi mất cả tự do.» Chàng nhớ lại những đêm khuya về, Lan thúc dề đèn ngồi đợi. Rồi nàng sẵn sóc hỏi han. Có khi lại làm một món ăn, hoặc nấu nồi cháo dề chồng dùng trước khi đi ngủ. Một lần Nam cúi kính hỏi vợ:

— Sao em thức khuya thế?

Lan vội ngây thơ đáp:

— Em chờ anh.

Nam giọng lạnh lùng và trách móc:

— Lần sau em đừng thế nữa nhé.

Lan im lặng không đáp. Nhưng lần sau Nam về khuya vẫn thấy nàng ngồi đợi. Từ đó chàng rất ít đi chơi đêm, vì nề vợ thì ít mà vì bức tức, khó chịu với vợ thì nhiều.

Lệ thường của Nam là tối thứ bảy nào cũng phải đi chơi: đến nhà các bạn đồng nghiệp ngồi nói chuyện phiếm, nhất là đến các tiệm khiêu vũ ngồi trước cốc cà phê lạnh

ngấm những tấm thân uyển chuyển, những cặp mắt nhanh nhẹn, những cái miệng lẳng lơ. Chàng cũng biết khiêu vũ, nhưng thỉnh thoảng mới đi một bài valse. — chàng chỉ thích valse có lẽ vì muốn có cái cảm giác say sưa khi chóng mặt.

Thế mà ít lâu nay những tối thứ bảy chàng thường nằm nhà. Kể cũng nhớ, nhưng cái sự đi chơi chẳng bỏ với cái khổ lúc về nhìn mắt vợ nặng trĩu và đỏ ngầu.

Cảnh ấy chỉ thoảng hiện ra như cái chớp nhoáng trong tâm trí Nam. Nam không lưu tâm đến lắm và cũng không suy nghĩ miên man, vì ngoài về ra, mọi việc chàng đều cho là không quan hệ. Những sự đã xảy ra trong đời sống hằng ngày, dù hay dù dở, dù rủi dù may, chàng đều lãnh đạm xếp vào một bên, như người ta nhét những giấy má vụn vặt, vô ích vào một ngăn kéo lớn hay vào một cái xô đựng cát trong buồng chứa. Vì thế chàng không có những hạnh phúc lâu bền, mà cũng không có những sầu muộn lứa lao. Còn những vui thú, những khó chịu hằng ngày chỉ có ý nghĩa lúc xảy ra mà thôi...

— Nam!

Nghe gọi, Nam khe khẽ bóp hăm và quay nhìn sang bên phố.

— Đi đâu mà cầm đầu cầm cổ đạp lấy đạp dề thế?

Nam xuống xe:

— Ngọc đấy à? Hôm nay không đi dạy học?

— Sáng hôm nay tôi nghỉ, anh quên rồi? Khi xưa, cứ sáng hôm nay, cứ sáng thứ năm là anh đến chơi tôi sớm, rồi chúng ta dùng xe đạp đi về, anh quên rồi?

Nam cười:

— Tôi không quên nên hôm nay tôi đến rủ anh đi về.

— Nếu tôi không gọi thì anh đã không đến, phải không?

— Cũng được!

— Nhưng chevalet đâu? toilette đâu? — Đê nhà. Lấy xe đạp và các thứ ra rồi cùng về nhà tôi đi...

— Vay vào chơi một lát, chờ tôi nhé.

Loan nghe tiếng Nam ở cổng vội dắt Hạnh chạy ra. Nàng cười nói vui vẻ:

— Gớm anh Nam, tương anh chết.

Nam tự nhiên thấy ngượng, chào một câu rồi tháo kính ra lau, làm như để khỏi trông thấy Loạn.

— Chị có nhà không anh? Chiều tối lên chơi đấy nhé, báo cho anh chị biết trước mà đón tiếp.

Nam cố có giọng bình thản:

— Lan đi Quảng-yên, vừa đi sáng hôm nay.

Loan lại cười:

— Thảo nào!

Nam hơi chau mày, hỏi lại:

— Chị bảo «thảo nào» là nghĩa lý gì?

— Là nghĩa chị đi vắng, anh được xô lông.

Nam cúi kính và mỉm mai:

— Còn chị thì chị để anh xô lông luôn, dù chị đi vắng hay chị có nhà?

— Cái ấy đã hẳn! Hơi dẫu mà giữ.

Nam nhận thấy bao ý thâm oán, trách móc trong câu nói của Loạn. «Hơi dẫu mà giữ!» chỉ có nghĩa «không giữ nổi!» Và chàng nghĩ đến tình cảnh chàng đến tình cảnh Lan: Nếu chàng cứ liều bỏ đi chơi như Ngọc, thì rồi Lan cũng sẽ trở nên một người vợ nếu không hiền lành ngoan ngoãn thì cũng lãnh đạm đối với mọi công việc của chồng.

— Bao giờ chị về?

— Cái đó hình như tôi cũng không biết.

Loan cười:

— Sao lại hình như?

— Vì tôi quên không rõ Lan có dặn hôm nào về không. Và Lan về thăm nhà cũng là về chứ gì.

Loan ngược nhìn Nam nghĩ thầm: «Hay trong gia đình Nam đã xảy ra cuộc xô sát rồi, nên chị giận chị bỏ anh chị về nhà cha mẹ đi?» Và

nàng hỏi do:

— Tình Lan vui quá, nhỉ? Anh có dạy Lan vẽ không? Lan thích vẽ lắm, phải không?

— Không biết Lan có thích vẽ không, nhưng Lan rất thích ngồi làm kiểu mẫu cho tôi vẽ.

Loan mỉm cười:

— Thế thì còn gì bằng!

Loan vừa nhớ lại buổi đầu mới lấy Ngọc, nàng đã qua cái cầu ấy, cái cầu đòi ngồi làm kiểu mẫu cho chồng. Sau thấy Ngọc như thích những kiểu mẫu thuê hơn mình, nàng tủi thân và tự thẹn, ngờ rằng mình không có nhan sắc, hay không có thứ nhan sắc trong tranh. Từ đó nàng dề mặc chồng muốn vẽ ai thì vẽ, dù là kiểu mẫu thuê hay kiểu mẫu không mất tiền, nghĩa là những bạn gái của nàng và của Ngọc. Nàng tự an ủi bằng những câu sáo mà chính nàng cũng không tin là đúng! «Chà! các nghệ sĩ thì ai chả toé! Phải để họ tự do... chứ! Coi họ như những người thường thế nào được?»

Ngắm mặt Loạn thấy có vẻ buồn rầu nghĩ ngợi, Nam như đoán được tư tưởng của nàng. Và chàng tìm chuyện nói lắng:

— Chị Loạn không cho tôi uống nước nhỉ?

— Ô chết chửa tôi quên. Rồi nàng gọi người nhà đưa nước. Nam vội gạt:

ĐÃ CÓ BẢN

THỢ THỢ

của XUÂN-ĐIỀU

In đẹp. Bìa hai màu rất mới.

Bốn bức họa của Trần Văn - Cẩn.

Giấy Bouffant : 0588

Một cuốn sách đầu tiên bằng quốc ngữ có trên một nghìn phương thiết-dụng ngay cho nước ta.

Sách Cấp-cứu Kỳ-phương của nhà thuốc Thượng-Đức xuất bản giấy gần 200 trang, in bằng giấy bouffant hạng tốt, giá bán 2p.00 một cuốn. Trông về hình thức bề ngoài thì là một cuốn sách in rất mỹ-thuật đẹp đẽ ít có, mà nói về bề trong, thì thực là một cuốn sách đáng chú ý hơn hết. Vì trong sách đó có tất cả 16 bài ca sinh sản diện quyết, 6 bài thơ phân biệt các chứng đình sang và trên 1000 phương chữa đủ các bệnh bằng các cách gần tiên rút thần hiệu. Trên 1 nghìn phương thuốc thảo hiệu đó, chúng tôi rất tiếc không thể kê rõ hết ra đây được, song có thể kê đại-tược được rằng sách đó có đủ các phương chữa từ các bệnh nguy-hiểm ngặt nghèo cho đến các bệnh thông-thường giản-dị. Những tai-nạn như chết đuối, chết rét, chết nắng, chết thất cổ, cho đến các người ăn phải búa mễ, phải than mỗ, phải các chất độc hoặc nuốt phải kim, phải tiền, hóc xương, ngã bất tỉnh, gãy xương, hay bị rắn cắn, ong đốt, cũng đều có những cách chữa cấp tốc rút mầu-nhiễm. Những các tạp bệnh như các chứng đau đầu đau mắt, đau tai, đau mũi, đau mồm, đau răng, đau cổ, đau lưng, đau bụng, đau lưng, rụng tóc, cho đến các bệnh giang-mai, các chứng đình-sang, các bệnh lậu, bệnh tiểu-tiền không điều, bệnh liệt-dương, bệnh biếm mướt sinh-dục, bệnh trĩ bệnh lõi dom, bệnh sâu quầng, bệnh thiên-trụy, thân suy, phổi kém, không có một thứ bệnh gì là không có đủ các phương thuốc để chữa. Những phương linh-nghiệm chữa các bệnh dịch tả, dịch đau mòng óc đậu mùa, sởi và tất cả các bệnh kinh-nguyệt, sinh-sản của đàn-hà, các bệnh sai-độn của trẻ con cũng đều có sưu tầm biên chép đủ trong đó. Ngoài ra còn phụ nhiều bài chữa các bệnh quái lạ như đốt hình mặt người, các bà có bệnh thương tử khác thâm chung âm suy (bệnh ở trong âm-hộ có tiếng thờ phảnh-phạch) chứng cam vô cổ trẻ con... Những bài Thần kim-đan, Thần-tiên Cừ-thảo-hoàn, Cừ-long-đan, Hy-đậu thần phương, cùng tất cả các phương gia-truyền bí-thư cũng đều có chép đủ trong sách Cừ-cấp Kỳ-phương. Một điều đặc-biệt là sách C. C. K. P. còn có nhiều phương chữa cho người ta nhuận sắc mặt, tăng vẻ đẹp, đại-khai như làm thế nào về mặt hõng hào có duyên, tóc dài mà đẹp, tóc bạc trở lại đen... Thực là một cuốn sách đầu tiên bằng quốc-ngữ có trên 1 nghìn phương thiết-dụng ngay cho người ta mà hoàn-toàn như vậy.

Nếu nhà nào có một cuốn sách C. C. K. P. trong nhà : 1 là sẽ tránh được tất các tật bệnh hoặc tai-nạn xảy ra những lúc bất thần, 2 là hằng năm sẽ bớt được một số tiền lớn chi phí về thuốc thang, vì trong C.C.K.P. có đủ các phương chữa đủ các bệnh cho người ta rời dần-đi, hết là tiền. Vagy nên có mấy lời phân-binh và giới-thiệu cũng độc giả như trên. Ai muốn mua xin nhớ biết tên và gửi mandat về cho nhà thuốc Thượng-Đức, 15, Mission - Hanoi.

- Thôi chị ạ, chúng tôi sắp đi về đây giờ đây mà! Tưởng có sẵn nước với chị cho một cốc, kia chứ.
- Nước với thì bao giờ cũng sẵn, nước với nóng nữa.
Nàng rót nước ra cốc đưa cho Nam. Nam vừa uống vừa khen:
- Nước với ngon quá. Phải xin chị một ít mới được.
Lúc ấy Ngọc đã buộc xong đã và khàng vào xe đạp. Chẳng đứng ngoài sân gọi vào:
- Đi thôi!
Loan thừa biết hai người đi đâu, nhưng cũng mỉm cười hỏi:
- Các anh đi chơi?
Nam đáp:
- Không, đi về.
Rồi gật chào. Chẳng chợt nhớ tới Hanh từ này vẫn im lặng đứng bên mẹ, liền quay lại hỏi một câu:
- Hanh có ngoan không?
Loan cũng vừa để ý đến con:
- Kia, Hanh không chào bác kia. Lay bác đi!
Hanh ngoan ngoãn vàng lời mẹ, chào lo:
- Lay bác ạ.
Loan cười hỏi Nam:

trước khi có vợ, cũng như lúc này nói chuyện với Loan, câu « Khi xưa » của Loan đã nhắc chàng điên đó. Và chàng khời hải nghĩ thầm: « Việc lấy vợ của mình quan trọng đến thế kia! Quan trọng đến nỗi đã chia đời mình ra làm hai phần. Một phần « trước kia » nghĩa là thời chưa có vợ, và một phần « bây giờ » nghĩa là thời có vợ rồi. »
Đến phố Bờ-sông hai người đạp thong thả lại. Nam cho xe đi sát xe Ngọc và thân mật hỏi, giọng rất nghiêm trang:
- Vương vấp gia đình có hại cho nghệ thuật không, anh?
Ngọc cười đáp:
- Cũng tùy! Tôi thì tôi thấy không những không có hại mà lại có lợi nữa. Nhà cửa, ăn uống có người trông coi cho, mình chỉ việc vẽ, hay nói kiểu cách, mình chỉ việc phụng sự nghệ thuật.
Nam, giọng vẫn nghiêm trang:
- Vậy anh cho lấy vợ chỉ cốt để có người trông coi cửa nhà và việc ăn uống?
- Nghĩa là ít ra cũng được thế.
- Còn nhiều ra?

Ngọc vẫn cười:
- Và vì thế nên anh đã quá quyết lấy vợ? Nhưng liệu hôn l có vợ không phải là đã thoát hẳn cái nạn tình nhân!
Nam lơ đãng nhìn theo rặng xe an ở dưới bãi và chàng như nói một mình:
- Tình nhân hành hạ mình còn bằng một vạn vợ hành hạ mình.
Ngọc quay lại ngó thẳng vào mặt bạn. Hành hạ? Lan khi nào lại là người hành hạ chồng? Chàng chợt nghĩ đến cái tình nhu nhược của Nam đối với phái phụ nữ. Nhưng nhu nhược của Nam là thứ nhu nhược tự nhiên, do sự không cần không thiết gì mà có. Hạng người nhu nhược như thế không dễ một ai hành hạ, dè nèn nổi. Nhưng biết đâu Nam đã không dùng chữ hành hạ theo một nghĩa khác, một nghĩa riêng, vì Nam nói tiếng annam vẫn chẳng thận trọng lời bao giờ. Ngọc mỉm cười nói:
- Anh tính mấy khi chúng mình để vợ hành hạ.
- Mình có để đâu, nhưng bà ấy cứ hành hạ thì biết làm thế nào?
- Thí dụ.
- Thí dụ thì thiên gì thí dụ. Chẳng bạn bà ấy cứ luôn luôn hỏi mình có còn yêu bà ấy không?... Chẳng bạn mình đi chơi khuya về, bà ấy thức bà ấy ngồi đợi.
- Thế là hành hạ đấy?
- Chứ còn thế nào mới là hành hạ nữa? Sao bà ấy không để mặc kệ mình? Lại thế này nữa, mình mang chevalet và toiles đi về, bà ấy cũng hỏi đi đâu? Không biết hỏi thế để làm gì?
Ngọc cười:
- Đền nhờ mình có ngộ cảm thì biết chỗ mà tìm chứ.
Nam trở lại nghiêm trang:
- Không, tôi cho người đàn bà chỉ nên để người đàn ông tự do, muốn làm gì thì làm, đừng quá săn sóc đến người ta mà làm người ta khó chịu.
- Nếu thế thì sao anh không cứ theo mãi chủ nghĩa độc thân?... Còn đa mang vào làm gì. Anh xem tôi, tôi có khó chịu đâu. Không những thế tôi thấy dễ nhện nữa. Tôi muốn có người săn sóc đến tôi, nghĩa là săn sóc đến những cái không quan trọng mà vẫn cần thiết như cái ăn, cái uống, cái giặt nấp, vui vẻ trong nhà... À, anh có biết anh Thuyết không nhỉ?
- Có, Thuyết văn sĩ phải không?
- Phải. Anh ấy có vợ và hình như đã có con. Nhưng anh ấy cho cái cảnh dè huê vợ con trong gia đình không hợp, không xứng với đời một văn sĩ. Đời văn sĩ phải lãng mạn. Vì thế, anh ấy đã bỏ gia đình đi ở riêng với một cô tình nhân bé nhỏ, - nói bé nhỏ là nói theo nghĩa bóng đây thôi, chứ kỳ thực cô tình nhân ấy chẳng bé nhỏ gì, trái lại nữa.



- Anh chị sắp có tin mừng chưa?
Nam như không nghe tiếng, bước vội ra sân. Ngọc nhẩy xe và giục:
- Mau lên mới được. Gần tám giờ rồi. Mà mình sang Gia-lâm kia đấy.
- Sang Gia-lâm?
- Ừ, sang Gia-lâm. Tôi đang vẽ một bức tranh ở bên ấy.
- Có xa không?
- Cũng không xa lắm. Nhưng xa thì cần gì. Trước kia anh có ngại xa bao giờ đâu.
Trước kia, Nam hiểu ngay là

- Còn nhiều ra thì không kê xiết được. Có khi mình được một người bạn thân, một người tri kỷ, và biết đâu, một tình nhân âu yếm xuất đời cũng nên.
Nam kêu:
- Một tình nhân âu yếm suốt đời? Nếu thế thì mình chỉ còn có một việc tự tử.
Ngọc cười:
- Sao lại thế được?
- Sao? Chẳng biết sao, nhưng tôi đã qua cái cầu chung sống với tình nhân rồi.

Khái Hưng



TRÔNG CÌM

CHIẾN TRANH không dùng người



HÀ viết tiểu thuyết « tiên tri » nước Anh, ông H. G. Wells, trong cuốn truyện « Vũ trụ chiến tranh » có kể cho ta chuyện người ở Hỏa tinh xuống xâm lược quả đất, những người không lồ, toàn thể toàn bằng kim khí.

Những người ấy cao hơn lạ thường, đi lại rất nhanh chóng bằng một thứ nạng có ba chân, giống như những cột buồm ở chiếc tàu thiết giáp. Họ ném một thứ « sét » làm cho súng ống phải đổ lủng chông, đường xe lửa phải ngắt quãng, nhà loại thì chết như rạ. Giống người đáng lẽ phải hàng phục và chịu thân nô lệ, nếu không có giống vi trùng trên mặt đất khiến những kẻ thằng trợn kia phải chết lụn bại, trên kinh thành Luân Đôn bị họ tàn phá!

Ông Wells, với cái tài tiên tri của ông, tiên tri chuyện về những chuyện thảm khốc, đã dự đoán được cuộc chiến tranh ngày nay; chiến tranh về vật liệu, về máy móc, về những khí giới tự động mà dùng sức người để đối chọi thì thể nào cũng bị đè bẹp. Ngày nay sự thực đã quá sức tưởng tượng Chúng ta càng ngày càng thấy xuất sản ra những bộ máy biết hành động; nhờ ở những sự phát minh sau cùng của khoa học, những bộ máy quay đầu lại chống chọi với người đã tạo thành ra nó.

Súng liên thanh có mắt
Người ta có thuật lại, khi quân



NGƯỜI BỊ NAN - Nếu tôi có làm sao thì ông cứ quăng tôi ở đường ấy, chứ năm mới ông đừng đưa tôi về nhà, vợ tôi nó kiêu nó làm tôi chết mất!

Pháp tiến vào rừng Waradt, họ thấy trước mặt có một khẩu súng liên thanh như bô không trơ - vơ giữa khoảng rừng thưa. Song khi họ không nghi ngại gì nữa đến gần thì súng kia liền nổ liên thanh, đạn bay tủa tủa lượn vòng như một hình quạt; một « con mắt điện » đã trông thấy những người đi tới nên mở máy vậy.

Một cơ quan xếp đặt như thế có thể làm được lắm, mà người ta vẫn thường dùng ở trước tủ kính nhà kim hoàn, các tủ bạc, các cửa sổ phát tiền nhà ngân hàng, để phòng quân gian phi. Trước vật phải để phòng, người ta trang bị một « hàng rào » bằng một thứ quang tuyến mắt ta không trông thấy, những quang tuyến ngoài đó, bằng một chiếc đèn chiếu (projecteur) có bị kính đỏ xảm Những bóng vô hình kia rơi vào một « con mắt điện » (một cơ quan có thể xúc chuyển vì ánh sáng) nối liền với một bộ nam châm điện. Khi một cái bóng khả nghi che lấp mất luồng quang tuyến, nam châm kia chuyển động ngay, khiến một bàn chông tua tủa không sức gì ngăn được rơi vào chính tay kẻ đại đột!

Có cảm giác với ánh sáng, mà lại hơn con mắt ta nhiều vì nó trông thấy cả những vật vô hình, con mắt điện có thể dùng vào nhiều việc trong khí cụ nhà binh. Một bộ máy riêng, gọi là péloscope có hai con mắt điện, có thể trông coi các vật ở xa, nhất là vật ấy lại đang chuyển động. Một bộ péloscope để nấp trong bụi cây có thể dòm nom một con đường cách đó độ một trăm thước.

Nay ta hãy đem liên hợp bộ máy kia với một khẩu súng liên thanh, súng ấy sẽ bắn đạn ra tủa tủa khi thấy một vật cử động (ô-tô hay người đi) qua trên đường cái. Hơn nữa: cái súng kia sẽ cứ nhắm theo chiếc ô-tô chạy, hay người chạy trốn cho đến kỳ cùng!

« Cờ gỗ mờ mờ thực »! hay cách phòng không mới lạ

Ta hãy ngấm xa một chút nữa: cái « súng liên thanh » có mắt kia có thể trở nên cây « súng đại bác

có mắt » để kiếm tìm và bắn hạ tàu bay không? Nó có thể hoàn toàn phòng không cho nhân dân khỏi lo ngại không?

Ta phải nhận rằng con mắt điện, cho rằng ở bộ máy péloscope nữa, có một lật là « cận thị » khiến không đủ dùng vào việc đó được! Song một nhà công nghệ Pháp vừa mới sáng chế được một bộ máy « có thể khám phá những vật ở xa » (détecteur à distance) cốt để — đó là theo lời công vấn — khám phá những hòn núi tuyết nổi trôi trên mặt biển.

Ta cũng biết những ngọn phù-sơn (iceberg) ấy nguy-hiêm cho tàu bè biết: ngàn nào, những núi tuyết ấy, tự bờ đảo Groeland nứt ra, trôi lênh bênh giữa đường tàu bè đi lại, gần phía Tân Đảo (Terre Neuve), nhất là chỗ đó lại sương mù luôn. Một bộ máy có con mắt điện có thể cảm giác với hơi lạnh của núi tuyết hiện đã đem ra ứng dụng; song hiệu lực máy ấy như không quá 1500 thước, như thế thì thực không đủ cho một chiếc tàu to chạy trốn kịp.

Cái máy « khám phá vật xa » mới này có hai chiếc gương lòng chảo, giống như cái gương để tiết hơi nóng ở các lò sưởi điện. Hai cái gương ấy để dằng trước tàu; cái gương toú nhất phát ra những luồng điện ngắn như ở vô-tuyến-điện. Luồng điện kia gặp một vật ngăn trở thì phản chiếu lại thu vào cái gương thứ nhì.

Luôn luôn, hai tấm gương xoay chuyển, « nhìn » khắp tứ phía sang trái rồi lộn lại. Khi thấy một vật ngăn trở, nó đứng yên lại, thế là một tiếng còi báo động nổi lên. Viên vô-quan đứng coi sóc việc ấy, không rời chỗ ban hiệu lệnh, xem trên một cái mặt đồng hồ thấy vật ngăn cản kia xa cách bao nhiêu dặm và ở về phương nào. Một chiếc thuyền con có thể định phương hướng được cách 3 cây số, một chiếc lâu chở hàng nhỏ độ 6 cây số, một chiếc tàu nhớn độ 10 cây số.

Ta hãy làm sao cho đôi gương kia được tinh xảo hơn, rồi chiếu chiếc đại-bác hay một khẩu liên-thanh... như thế đã đủ một bộ phận phòng không không cần phải người trông nom tới. Khi một chiếc phi cơ bay tới trong vòng hoạt động của nó, nó nhắm theo bắn liền. Một « bản tính tự lượng » sẽ sửa chữa chiều bắn cho thực đúng... và chiếc máy bay kia sẽ bị một cơn kinh-khủng! Ta không dám chắc cái súng có mắt kia sẽ không bắn bậy bạ vật, ngỗng giời hoặc đám mây bay qua, song các nhà kỹ sư có khó khăn gì mà chẳng làm giảm được cái thói sốt sắng của của bộ máy kia!

(Ký sau đăng hết)
GRINGOIRE
P. Thủy và T. M. dịch

NGAY NAY NÓ CH

Saxe, Hanol. — 1.) Một người bại thân mà không có tiền sống thuốc, vậy làm cách nào mà tự chữa cho khỏi được, (lập thể theo hay làm gì?)
— Bại thân không phải là bệnh, mà là kết quả của một thứ bệnh nào đó, nên lắm cần phải biết đau bệnh gì, tại sao mà bại thân, mới có thể chữa được. Tập thể thao không chữa khỏi bệnh được.

Ông cần phải hỏi thầy thuốc:
2.) Làm thế nào mà biết rằng mình đau mắt hột.
— Đau mắt hột, có một phía trong mí mắt những mụn nhỏ nhỏ rất ngứa. Lật mí mắt lên sẽ trông thấy. Hết ngứa ngứa phải đi chữa ngay, vì bệnh rất nguy hiểm.

Melle Xuân Vân, Saigon. — Đoàn Ánh Sáng có cái nhiệm vụ đem sự sáng sủa tới khắp đến những hàng cùng nghèo khổ, nhất là ở các thành phố lớn, giúp ích cho một số đông thây thơ. Đoàn Ánh Sáng đã thành lập ở Hanol, Haiphong v. v. Tóm lại, ở ngoài Bắc. Vợ có bao giờ các ông có chức vụ trọng yếu trong Đoàn nghĩ đến việc đem sự sáng sủa ấy vào trong Trung (Hải dương Tourane chẳng hạn) thẳng đến Nam-lý (Saigon), hoặc khuyến khích các bạn Trung Nam làm việc ấy. Muốn lập một Đoàn Ánh Sáng như ngoài Bắc, cần phải có điều kiện gì? (Nói về nhóm người nhận việc lập Đoàn). Cách thức lập Đoàn thế nào? Có phần phức không. Ở trong Nam-lý có thể lập một Đoàn Ánh Sáng có hiệu quả như ở Bắc-kỳ không?

— Tình hình chỗ (rural) đã làm chậm trễ lại các công việc — tuy vẫn hết sức theo đuổi — của Đoàn Ánh Sáng. Những công việc vẫn tiến hành, và một ngày kia sẽ đi đến những công cuộc rộng rãi hơn. Sự lập chi đoàn ở các tỉnh bay trong Trung, Nam cũng dễ, miễn là có người làm tâm tâm việc. Có muốn biết rõ nên biên thư về Đoàn ở An's Sáng ở Hà-nội, sẽ được chỉ bảo tường tận những cách thức xin phép và làm việc.

Phạm ngọc Hiệp. — Hai người yêu nhau nhưng vì tôn giáo khác nhau. Vậy có cách nào để lấy nhau được (đi theo không?)

— Câu này tôi trả lời nhiều lần. Theo chính tôi, không có gì cản trở sự lấy nhau của hai người theo hai tôn giáo khác nhau được. Người ta vẫn có thể theo tôn giáo mình mà hiểu biết và kính trọng tôn giáo của người khác. Có điều là cùng tôn giáo thì sự thuận hòa dễ dàng hơn, còn khác tôn giáo thì phải suy nghĩ để tìm điều hòa. Nhưng...

Các bạn làm việc và tư sở

Xưa nay những hộp robaux đem vất đi thật là phí bỏ. Xong, có một nhật gửi lại hàng 10 hộp cả robaux và ruban. Cần chất ruban không...

LIBRAIRIE GÉNÉRAL 17 rue de Valenciennes

**MUỐM DỪNG
GÕNGHÊ**

nên hỏi:

Dinh V.-Tuong

BEN - THUY

Tél. 14

(près de Vinh)

**Bệnh lậu,
giang mai**

Bệnh hoa-liểu có nhiều thứ khác nhau, nào lậu, nào tim-la, nào hạ-cam, bạch soái; lại ch a ra nhiều thời kỳ khác nhau. Vì trùng Song-câu-cán sinh ra bệnh lâm lậu thì nào nhiệt lâm, cao lâm, nào huyết lâm, lão lâm v. v... Vì trùng Loa-koan-khoan có thể làm cho người ta củ-đinh, thiên-pháo, diên củong, đau tim, đau phổi, đau họng, đau răng v. v. Thân thể con người ta có tạng hàn, tạng nhiệt, có người khỏe, người yếu, căn bệnh có bệnh nặng, bệnh nhẹ, trùng độc có khi mới ăn ngoài da, có khi đã thâm chấp xương tủy. Vì thế cho nên nhiều bệnh nhân thuốc thì vẫn uống mà bệnh vẫn không hề thuyên giảm. Là vì họ uống những thuốc chế sảo, tinh chất êm đềm, ram phụ lão âu đều dùng được, không hợp riêng cho phủ tạng họ nên không khỏi bệnh.

Nhà thuốc TRÁC-VỸ, chuyên khoa hoa-liểu không dấu theo kịp vì chỉ bốc thuốc sau khi đã xét bệnh kỹ càng nên ai đã chữa cũng mau khỏi hoàn toàn; c lnh chủ-nhân chế thuốc và tiếp các bệnh-nhân, bệnh nhẹ phí tòa độ 2, 3p Nặng hết 6p hay 8p. Hỏi bệnh tại:

Nhà thuốc TRÁC - VỸ

Nhà thuốc An-nam d nh tiếng nhất về khoa chữa bệnh Hoa-liểu.
Ở 62, phố Hàng Cót - HANOI

KIẾN TRÚC SƯ TỬ-NGHÊ

Đã tiếp khách tại phòng giấy
N° 21 bis Jean Soler Hanoi.
Tél. N° 12 - 23

Trước khi xây dựng bất cứ
gì các ngài đều nên đến,
bao giờ cũng được vừa ý

CHỈ GIÙM

Ai mắc bệnh lao

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khốc-khắc, ho có đàm trắng, xanh vàng, hôi thối, bệnh nhơn có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc gia truyền của cụ Trịnh Hải Long (nội tử ông đồ học báo). Thuốc đã cứu sống muôn ngàn người. Có 2 thẻ (thứ 5p. và thứ 3p.50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRINH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole
Villa n. 110 rue Vassolgne
Tândinh, Saigon

Tóm tắt kỳ trước

Tom Robinson, làm công trong một hãng bán lúa mì ở nước Anh, được chủ phái đi Solleff, một tỉnh bên Nga (hồi còn Nga Hoàng) để bí mật điều đình việc buôn bán với một người điền chủ ở Solleff tên là Demidoff. Trên xe lửa sang Nga, Tom Robinson thấy một người nhìn mình và hành lý mình một cách khả nghi. Lúc xuống ga Solleff Tom đang ngơ ngác, bỗng có người bí mật đến bảo Tom theo hắt lên một cái xe, nhất định từ chối nói lên và tỏ ra những cử chỉ rất kính cẩn.

Tuy ngạc nhiên, nhưng Tom tưởng những sự bí mật đó là do sự giữ gìn kín đáo của người bạn buôn, và vì thế theo người lạ mật đến một nơi lạ lùng trong đó có người dãi chàng ta một cách quá chừng tôn trọng. Tom ngồi ăn cùng bàn với một người chàng tưởng là ông Demidoff, nhưng người ấy lại tên là Pétroline. Người ấy lại nói sẽ có cuộc hội đồng và khiến cho Tom mỗi lúc một thêm ngỡ ngàng.

CÓ lẽ là các điền quân những miếng đất của ông Demidoff, tuy rằng đối với cái tên ông này người bạn bấy giờ của tôi không thấy được quen tai lắm.

Thấy ông đã có vẻ muốn tránh không đá động đến công việc, tôi cũng chiều theo ý ông. Chúng tôi rời về tình cảnh xã hội bên Anh, vấn đề mà ông tỏ ra rất am hiểu và nhận xét rất thấu đáo.

Sau bữa cơm, trong lúc hai người hút xì-gà, người kia bảo tôi:

— Thực ra chúng tôi không nhận được ngài nếu không có những nhân hiệu ang-lê kia dán trên hành lý của ngài. Và cũng là do một sự ngẫu nhiên rất lạ lùng mà Alexandre lại trông được thấy. Chúng tôi không nhận được gì gì báo trước về hình dạng ngài; và, xin nói thực với ngài rằng: chúng tôi cứ đinh ninh là sẽ thấy một người nhiều tuổi hơn chút nữa. Thực vậy, ngài còn trẻ quá, đối với một công việc quan trọng người ta trao cho như việc này.

Tôi đáp:

— Ông chủ tôi rất tin ở tôi, và trong cái việc buôn bán của chúng tôi, chính tôi đã nghiệm thấy rằng sự ít tuổi với sự khôn khéo sai đáng không phải là không thể đi đôi được với nhau.

Người bạn mới của tôi lại nói:

— Thưa ngài! Câu ngài nói đúng lắm, song tôi rất lấy làm ngạc nhiên thấy ngài lại gọi cái công cuộc hợp tác về vang của chúng ta là một sự buôn bán, câu ấy là một tiếng thực không được thanh nhã để chỉ một nhóm người hợp lực mang lại cho thế giới những điều mà họ nhiệt liệt mong mỏi, và họ sẽ phải tuyệt vọng khổ sở biết bao nếu sự cố gắng của chúng ta không giúp cho họ chiếm được những điều ấy. Tình uần thân ái, đó mới là câu đúng hơn.

— Trời ạ! Tôi nghĩ như vậy, ông chủ uần mà được nghe câu ấy thì ông ta thích chỉ biết chửi chửi nào! Dẫu sao thì ông ta cũng tóm được một việc tốt.

Pétroline bấy giờ bảo tôi:

— Còn bây giờ, thưa ngài đồng hồ đã đêm tám giờ rồi và hội đồng có lẽ đã họp. Chúng ta cùng lên, tôi sẽ xin

MỘT ĐÊM GHE RO'N

của **CONAN DOYLE**

THẾ-LỮ dịch

(Tiếp theo và hết)



giới thiệu ngài với hội đồng. Chẳng cần nói ngài hẳn cũng biết họ phải hết sức giữ bí mật, và họ đang băn khoăn hồi hộp mong đợi ngài tới.

Trong lúc theo hẳn ta, tôi nghĩ đến cái cách cố làm cho trọn chức vụ mình, và lấy được những điều kiện hết sức có lợi.

Họ đã tỏ vẻ sốt sắng tôi công việc này cũng như tôi. Tôi không thấy có một dấu hiệu cản trở nào; cho nên cách tốt hơn hẳn tôi cho là cứ đợi những khoản đề nghị của họ đến trước.

Tôi vừa mới nghĩ đến điều quyết định ấy thì người dẫn đường cho tôi vừa lúc mở ra một cánh cửa lớn ở cuối đường ăn thông, và tôi thấy mình ở trong một gian phòng rộng hơn và trang hoàng lịch sự hơn gian phòng tôi ăn cơm lúc này.

Một cái bàn dài trải thảm xanh, trên chông chất những giấy má, ngự nơi chính giữa. Chung quanh mười bốn, mười lăm người ngồi nói chuyện có vẻ cần trọng chăm chú.

Cảnh tượng đó làm tôi nhớ đến một vài đoạn của một cuộc bàn kín mà tôi đã được đến thăm cách đó ít lâu.

Thấy chúng tôi, mọi người đứng cả dậy và nghiêng mình chào.

Tôi nhận thấy rằng người bạn tôi không được họ chú ý đến; còn thì

mọi con mắt đều dán vào tôi với vẻ đặc biệt mà trong đó có cả sự ngạc nhiên lẫn sự kính cẩn khúm núm.

Một người ngồi ở đầu bàn, người vì cái sắc trắng ngợt của mặt, nó tương phản với bộ râu của và bộ ria mép một màu xanh đen lấy tay rahiện mời tôi ngồi xuống gần hẳn. Tôi ngồi.

Pétroline liền nói lên:

— Thưa các ban! Tôi tưởng hẳn cần phải giới thiệu nữa. Ông Georges Berger, phái viên người Anh, cho chúng ta cái bản bạch chương kiến cuộc họp này. Ông còn trẻ lắm có phải không Alexis? (Pétroline ngảnh trông người mặt xanh xao ngồi cạnh tôi như vậy). Thế mà ông đã nổi danh khắp châu Âu rồi đấy.

Tôi nghĩ thầm: « Thôi, hãy chờ chờ chứ nào! » và nói to:

— Thưa ngài! Nếu những điều này đây là ngài nói thì quả tôi là người phái viên Anh thực, nhưng tôi không phải tên là Berger đâu, tên tôi là Georges binson cơ. Tom Robinson đã hứa với ngài.

Một dịp cười chạy quanh khắp phòng cái người họ gọi là Alexis tên là...

— Vàng. Làm vàng? Tôi rất kh phục sự tin dáo của lệnh ngài cho. Xin giữ đề phòng đến thế nào cho chưa là đủ. Vậy xin nghĩ cư giữ...

biết hiệu ứng-lê kia trong các
 hợp. Tôi lấy làm ân hận
 chiều hôm nay tôi có một
 nhiệm vụ rất đáng buồn phải làm trọn
 những thuật lệ của hội ta cần phải
 thi hành, đầu nó có làm tôi
 buồn đến tình cảm của chúng ta
 vậy. Mà hôm nay chúng ta phải
 làm một việc không thể đừng được
 phải khai trừ một người.
 Tôi tự nghĩ : « Quái anh này nói
 cái gì vậy? Anh ta tổng quát một
 đầu lý ra khỏi cửa thì có can dự
 đến tôi? Cái nhà ông Demidoff
 đầu là ông gì mặc lòng, cũng
 như căn đầu một cái nhà điện
 « Bỏ rẽ bít mồm ra ! »
 Câu ấy tưởng chừng như đâm xuyên
 vào người tôi và tôi giắt dây bản người
 ở trên ghế.
 Đó là lời Pétrokine vừa nói.
 Lúc ấy tôi mới chợt nhận ra một
 người phục phịch nặng nề ngồi ở
 kia đầu bàn, tay bị trói ra sau
 ghế, và bị một chiếc mũ-xoa bít lấy
 mắt.
 Một ý tưởng nghĩ ngờ gồm ghê đầu
 lên vào trí tôi.
 Tôi ở đầu thế này? Có phải tôi ở
 nhà ông Demidoff thực không? Còn
 những người kia là hạng người nào?
 Và những lời nói lạ lùng của họ là
 nghĩa lý gì vậy?
 Pétrokine nhắc lại : « Bỏ rẽ bít mồm
 ra ! »
 Cái mũ-xoa bị lột đi.
 — Paul Ivanovitch !
 Rồi bản ta hỏi người bị trói :
 — Bây giờ anh có muốn nói gì thêm
 trước khi ra đi không ?
 — Đừng khai trừ ! Xin các ông
 đừng khai trừ ! Làm tội gì cũng được
 nhưng xin đừng khai trừ ! (Hầu nói
 giọng van lơn). Tôi sẽ xin đến một nơi
 xa vắng nào đó và miệng tôi sẽ ngậm
 tim mãi mãi. Tôi sẽ làm bất cứ điều
 gì mà hội muốn bảo làm, nhưng tôi
 xin, tôi van các ông, các ông đừng
 trục xuất tôi !
 Alexis động cương quyết và lạnh
 lùng bảo hàn :
 — Anh đã biết luật lệ của chúng ta
 và anh đã rõ tội của anh. Ai đã làm
 chúng ta bị đuổi ra khỏi Odessa bằng
 những lời gian dối và cái bộ mặt giả
 đạo đức? Ai đã viết bức thư nặc
 danh cho viên quan đầu tỉnh? Ai đã
 cắt cái ngòi cốt mìn đáng lẽ nó làm
 cho tên bạo chúa phải tan xương ?
 « Paul Ivanovitch ! chính anh đã
 làm những sự ấy ! Vậy thì anh phải
 chết ! »
 Tôi ngả ngửa người ra trên ghế, sợ
 hãi vô cùng.
 Pétrokine bảo :
 — Trục xuất nó đi !
 Tức thì người đánh xe đóc-ky cùng
 hai tên nữa lôi anh này ra khỏi
 phòng. Tôi nghe thấy những bước
 chân của họ bên ngoài và tiếng một
 cánh cửa mở ra rồi khép lại.
 Rồi, như có tiếng của một cuộc xô
 xát theo sau một tiếng rơi ngã nặng
 nề của một thân người rơi xuống.
 Alexis nói lên một câu trang trọng :
 — Đều phải chết như thế, những
 kẻ phản bội lời nguyện !
 Thì các người đồng chí của bản
 đáp lại bằng một tiếng hầm hăm :
 — Như thứ tức hành !
 Một người khác ngồi xa đấy nói
 tiếp :

— Chỉ có cái chết để trục xuất
 được chúng ta ra ngoài hội O này !
 Ông Ber... quên, ông Robinson mà
 biến sắc mặt đi ! Sau cuộc hành
 trình vất vả của ông tận Anh-Cát-
 Lợi đến đây chắc cái cảnh tượng
 vừa rồi làm cho ông phải cảm động
 thái quá !
 Tôi nghĩ thầm : « Tom ! Tom ơi !
 nếu mi ra khỏi được cái tổ quỷ này
 thì mi đi ký thêm ngay một hạn giao-
 kèo mới nữa với sự sống đi thôi ! M,
 không sao lòng chết một chút nào đâu,
 cái đó là điều chắc chắn ! »
 Điều hiềm nhiên bây giờ là, vì một
 sự nhầm lẫn tai hại, tôi sa vào
 tay một đảng Hư-vô (1) có gan
 làm không từ bất cứ việc gì ; và họ đã
 tưởng tôi cũng là một người trong bọn.
 Sau những điều đã trông thấy, tôi
 hiểu rằng cái cách duy nhất để cho
 tôi sống sót, ra khỏi đây là phải cố
 đóng cho khéo cái vai mình bất buộc

— Công việc thì tiến hành một cách
 quá chơi chầy.
 — Trưởng đảng bộ có sẵn lòng gửi
 cho chỉ bộ Solteff này một bức mật-
 lệnh nào không ?
 Tôi trả lời :
 — Không ! Không có mật-lệnh bằng
 thư !
 — Nhưng chắc ngài có dặn mồm ?
 — Có. Ngài có nói ngài rất lấy làm
 hài lòng về chỉ bộ.
 Những người chung quanh bản đều
 nói : « Tốt lắm ! Tốt lắm ! Thế thì tốt
 lắm ! »
 Tình thế nguy hiểm xoay ra đường
 lối ấy làm cho tôi choáng váng cả
 người. Thế nào rồi cũng có lúc bắt
 thần họ hỏi một câu làm lộ cái chân
 tướng của mình ra thôi.
 Tôi đứng dậy rút vào cái cốc uống
 nước một cốc đầy rượu mạnh đựng
 trong cái bình đặt trên bàn. Thứ rượu
 mạnh này bốc lên ngay đầu tôi, lúc ngồi

Tôi lại đáp :
 — Chưa ! chưa nghĩ ngờ đến tí nào
 cả.
 — Ngài có thể cho chúng tôi biết
 rõ làm thế nào mà lại giữ kín một
 việc to lớn nhường ấy được chăng ?
 Thực là một câu hỏi vắn, nhưng cái
 bản tinh tráng tợn của tôi và sức
 rượu hình như đã giúp được tôi lúc
 đó.
 Tôi đáp :
 — Đây là một điều mà tôi không có
 quyền nói rõ ra, cho dầu đây cũng thế.
 Và, giữ im lặng, chỉ là theo đúng cái
 lệnh của trưởng đảng bộ của ta.
 Ông bạn Pétrokine của tôi gạt đầu.
 — Vâng ! ngài nghĩ phải lắm, có lý
 lắm. Bản là ngài còn trình với trung
 ương đảng-bộ ở Moscow rồi mới cho
 biết được rõ ưong điều.
 — Vâng, chính thế đấy a.
 Tôi vội đáp thế và lấy làm sung sướng
 nắm lấy cái sào gươm cho bấu. Alexis
 lại hỏi :
 — Chúng tôi thấy nói là ngài được
 cử đi để xem xét chiếc tàu Livadia.
 Ngài có thể cho chúng tôi biết vài điều
 về chuyện ấy được không a ?
 Trong tình thế tuyệt vọng của tôi,
 tôi cứ đáp :
 — Tất cả mọi điều, ông hỏi đến đâu
 tôi sẽ xin cố gắng trả lời đến đó.
 — Ở Birmingham người ta đã thi
 hành những mệnh lệnh về việc này
 chưa a ?
 — Lúc tôi ở Anh-quốc ra đi thì chưa
 làm gì hết.
 Người rậm râu lầm bầm :
 — Tốt ! tốt lắm ! Ta còn nhiều thì
 giờ chân, những mấy tháng nữa kia
 mà ! Bầm đây tàu sẽ bằng gỗ hay bằng
 sắt ?
 Tôi lựa chiều trả lời :
 — Bằng gỗ
 Một tiếng người khác nói lên :
 — Hay đấy ! Thế thưa ngài bề rộng
 con sông Clyde ở phía dưới miền
 Greenock độ bao nhiêu ?
 Tôi đáp :
 — Cái đó còn tùy từng chỗ nhưng
 vào khoảng trung bình 80 thước Anh.
 Một chàng trẻ tuổi mặt xanh lợt,
 ngồi ở đầu bàn (nhưng giá hẳn ngồi
 trong một trường công có lẽ phải chỗ
 hơn trong cái hang của quân giết
 người này) lúc đó hỏi tôi một câu :
 — Chiếc tàu chở được bao nhiêu
 người ?
 Tôi đáp :
 — Độ ba trăm.
 Tên đảng viên Hư-Vô trẻ con ấy liền
 nói bằng một giọng âm trầm :
 — Thực là một cái quan tài nổi !
 Pétrokine hỏi tôi :
 — Những buồng chứa thức ăn ở cùng
 tầng với những buồng lịch sự hay ở
 dưới ?
 — Ở dưới.
 Tôi trả lời một giọng chắc chắn thế
 tay tôi không biết về đó một tí gì, như
 các bạn đã rõ
 — Bây giờ thì, bầm lệnh ngài chỉ
 tôn, xin ngài cho chúng tôi biết nhà
 xã hội học Đức, Bauer, đáp lại lời
 tuyên ngôn của Ravinsky ra sao ?
 Đây là một đường hẻm đang vút mất
 lối.
 Sự nhanh trí của tôi có làm cho tôi
 ra nổi đấy không ? Đều đó chưa thể
 biết được, vì ông Trời, ông ấy kéo
 tôi ở buớc kho khăn nọ để vut tôi
 vào lối khó khăn kia.
 (Xen tiếp trang 18)



phải nhận, cho đến lúc có một dịp tốt
 để trốn thoát. Vì thế, tôi hết sức làm
 cho nó mặt có cái vẻ thần nhiên vừa
 mất đi vì sự xúc động mạnh mẽ đột-
 ngột khi này.
 Tôi trả lời họ :
 — Vâng ! Quả rằng tôi có mệ ứ học,
 nhưng bây giờ thì đỡ lắm rồi. Xin bỏ
 qua sự nhu nhược nhất thời ấy
 cho tôi !
 Người rậm râu bên tay phải tôi nói :
 — Ô ! Cái đó là thường ! Bây giờ thì,
 thưa lệnh ngài-chi-tôn, xin ngài cho
 chúng tôi rõ công việc đảng ta ở Anh-
 Cát-Lợi đã đến đâu rồi...
 Tôi đáp :
 1. — Đảng Hư-vô, les Nihilistes, là một đảng
 huyên phá hoại.

xuống tôi cảm thấy mình lại táo tợn
 đến nỗi tự cho cái cảnh ngộ của mình
 bây giờ là ngộ nghĩnh. Tôi sẵn sàng
 để đối phó với tên đao phủ của tôi.
 Tuy thế trí tôi vẫn được sáng như
 thường.
 Người rậm râu hỏi :
 — Ngài đã đi đến Birmingham rồi ?
 Tôi trả lời :
 — Có, tôi có đến một vài bận.
 — Thế thì tất nhiên ngài đã thấy
 xưởng máy và kho chứa khí giới rồi
 thì phải ?
 — Hai nơi ấy tôi đến đã bao nhiêu
 bận ấy chứ !
 Người ấy hỏi nữa :
 — Tôi chắc sở cảnh sát chưa có một
 ý nào nghĩ ngờ đến hai nơi ấy, phải
 không a ?



« Ngày Nay » nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

Của Huyện Núi

Rẻ hơn

Ba Éch ra tỉnh làm ăn phát. Lẽ dĩ nhiên đi về chơi Lý Toét. Lý Toét ngắm nghía mãi, hỏi:

— Chứ bác Ba chơi đó-bên có lớn không?

— Chả mấy cụ Lý à, đi 100 cây số hết có 12 lít xăng!

Lý Toét tỉnh nhảm:

— Thế thì rẻ thật, có hơn một lít mười cây số! Đều tôi cũng nói con ba Vành mua cho một cái mới được, tôi đi lên huyện có hơn năm cây số mà mỗi lượt phải nột chai bô!

Của Lương hữu-Dz

Tính tuổi

(Hai vợ chồng thuyền chài, và đứa con, học sinh lớp tư)

CON. — Mẹ ơi con tuổi gì, mẹ hử?

MẸ. — Mày tuổi Thìn.

CON. — Còn thầy?

MẸ. — Tuổi Ngọ.

CON. — (tính-nhảm) Thìn, Tị, Ngọ

Mẹ ơi, con hơn thầy hai tuổi.

CHA. — Thầy nói kỳ! Mày mà hơn tuổi tao.

CON. — Thầy tính mà coi, Thìn, Tị, rồi mới đến Ngọ; có phải con hơn hai tuổi không?

CHA. — Ủ! phải! mà làm sao! tao nhớ, tao nhớ rõ ràng tao lấy mẹ mày, rồi mới đẻ ra mày kia mà.

MẸ. — Thầy có biết cái quái gì! Con nó có học, có biết hơn chứ.

CHA. — (ngâm-nghĩ)...

Của Quân R o

Thật là rượu tốt.

Năm mới hai ông xã cũng uống rượu tri kỷ lắm, ông xã họ bảo ông xã kia:

— Nghĩ cũng hay ông nhỉ, kể hết một năm là y như đến Tết...

— Hừ! có chi lạ, ông cứ chịu khổ để ý mà xem hề bao giờ đến Tết thì lại hết một năm chứ sao.

Của Ng. hữ-Tài, P. Pesh

Vàng lời

Đêm ba-mươi Tết câu cá gọi thằng nhỏ nhà mình vào bữa:

— Năm mới mày phải ngoan và vàng lời. Tối nay tao đi chơi đến giao thừa mới về. Mày phải để cửa và khi tao ào xông nhà, mày phải nói như thế này: Năm mới câu xông nhà, chắc chúng con làm ăn phát tài, chúng con xin cảm ơn cậu, Cậu là... Đờ lười như lợn! Thì ra tự này giờ mày có nghe gì đâu. Mày lo ngủ cho béo xác đi! Muốn tốt, cứ ngay!

Và gián thằng nhỏ không vàng lời, cậu mặc áo ra đi. Đến giao thừa, cậu về gọi cửa. Nghe tiếng gọi, thằng nhỏ mắt nhắm mắt mở chạy ra và khi thấy cậu cả bỗng nó nhớ ra, khoanh tay lễ phép thưa:

— Năm mới cậu xông nhà, chắc chúng con làm ăn phát tài, chúng con xin cảm ơn cậu. Cậu là đờ lười như lợn! Thì ra tự này giờ mày có nghe gì đâu? Mày lo ngủ cho béo xác đi. Muốn tốt, cứ ngay.

Của V. H. Hoế

Khẩu khí

Năm mới Bung đến chúc mừng Xung. Bung hỏi con Xung:

— Sau này em sẽ làm gì? Làm quan nhè?

CON XUNG. — Không, em chỉ thích làm xếp ga thôi.

BUNG. — Sao em lại thích làm xếp ga?

CON XUNG. — Để có cái tu huýt thổi chơi.

Của Đnh Chính

Cần thận

Trước khi về ăn Tết, một ông giáo cần dặn học trò một cách quá cần thận như sau này:

— Tôi rất ghét và phạt nặng những anh nào mang biểu tôi, ở nhà số 1842 phố Quan thành mà những thứ rượu như « Mai-Quế-Lộ », là thứ mà tôi hay uống.



H. BINH

— Hôm bữa cháu bảo sang nói với bà hôm nay mừng một, bà cứ ở nhà, tí nữa bà con sẽ sang xông đất à.

Phạm Khanh, Tạ gia quang. — 1.) Làm thế nào để biết mình có bệnh, nếu có, chữa bằng cách gì. Nếu không có mà bụng to như chứa thì làm cách gì cho nó bớt lại không ra ngoài ngực? Hoặc chữa thuốc?

— Có bệnh tức là là lách (rate) sưng to lên, hoặc vì bệnh sốt rét ngã nước hay vì nguyên nhân trong máu. Thấy bụng to bên phải, và rão, ăn cơm no thì tức, ấy là có bệnh. Nếu không bệnh lại gì mà bụng to thì chỉ có bụng xệ vì nhiều mỡ béo. Phải tập vận động, và có khi ăn sống theo cách thức riêng.

2.) Câu hỏi này đã trả lời nhiều lần, và trong mục Lương lật đã có đăng.

Flaumong Ph. Y. — 1.) Một người sinh ở tỉnh khác, lấy thê ở thành phố Hanoi, có được hưởng hết quyền lợi như người sinh ở đó không?

— Lấy thê ở Hanoi không phải là được hưởng quyền lợi như người sinh ở đó. Lấy phải đưa thê cũ, cùng với ba cái ảnh, hay đến đây chụp.

2.) Một người làm công (thợ hay thư ký) không có lỗi gì mà bị chủ đuổi, — theo luật lao động thì được mấy tháng lương, chủ phải trả cho mình. Nếu chủ không chịu trả, có luật nào bắt chủ phải trả không?

— Đối với thợ công nhật, khi chủ không dùng nữa phải báo trước 5 hôm nếu thợ đã làm được một năm, 10 hôm nếu đã làm được trên 2 năm và 15 hôm nếu thợ đã làm được trên 2 năm; tức với thợ lương tháng đã làm một năm hay hơn thì phải báo trước 8 hoặc 15 hôm. Nếu không, có thể thưa tại phòng (banh tra) lao động.

De Van Binh, H. H. — 1.) Sinh tại nhượng địa cũ Pháp (Hanoi, Hải-phong, Tourane) có lợi về luật Pháp, là được xử ở tòa án Tây, nếu như mình can tội chính trị, thế thì có phải được xử ở tòa án Tây hay không?

— Đã sinh ở tại các nhượng địa là được hưởng theo luật Tây, dù về tội gì cũng vậy. Xong về chính trị, trong trường hợp đặc biệt, có khi lập hội đồng để hình (commission criminelle) để xử.

2.) Luật pháp ở Bắc-kỳ chống đến tòa Thượng toà, tức thì có thể chống lại Cassation bên Pháp được không nếu mình không phải sinh ở tại Hanoi?

— Không thể chống sang tòa pháp án bên Pháp được, trừ người được hưởng theo luật Tây, hay là việc có di chuyển đến người Pháp.

Excellence Mal. — Một người con gái đã lớn, có học, ở nhà thường nag, một tối nhỏ mợa vì lơ dãnh cũng bị cha mẹ đánh đập và mắng lán nhảm trước mặt đầy tớ và có khi trước bạn bè. Vậy người ấy có nên liêu mình? Và phải làm thế nào cho cha mẹ biết là đánh con (đứa bé đã đánh) là rất có lợi?

— Cách gì o đợc các con cái trong gia đình Anam còn khayết diêm nhều lắm. Nếu bậc cha mẹ không biết cách dạy con, cứ tưởng roi vọt, hay tặc hơn nữa, những lời dạy nghiêm gay gắt hay mỉa mai là có hiệu quả. Đối với con cái đã khôn, cần phải ngọt ngào khuyên bảo, và kính trọng cái tư cách làm người của con cái. Minh kính trọng con, tức là dạy chúng biết tự trọng, một điều cần. Bao nhiêu trường hợp đã xảy ra, mà một người con vì bất úc và tái nhục qua đã liên đời một cách đại d. Lỗi đó toàn toàn ở cha mẹ. Vì phần người con, thì sự liêu mình là một việc vô

ích, chỗ nên làm. Nếu có thể, chỉ nên kiến chí, loặc xa cách cha mẹ (trong 1 lần).

B. D. Ngân, Hanoi. — 1.) Muốn vào trong Saigon có ở trong ấy độ nửa tháng, thì về cả tiền tàu, tiền ăn ở một khách sạn không sang không đi, và các tiền tiêu rồi... hết tất cả độ bao nhiêu?

— Tiền phí tiền đi đường từ Hanoi đến Saigon mất độ 201. Còn ăn ở một tháng từ 50d đến 100d, tùy theo cách tiêu pha. Sự sinh hoạt ở Saigon gần đây không đắt đỏ như người ta tưởng đâu, nếu tiền rẻ hơn ở ngoài này — theo lời một người vừa ở trong ấy ra. Có điều cần phải dò xét, — như người quen trong ấy — trước khi vào trọ khách sạn, để khỏi phải trả đắt quá.

2.) Khi lậu trong Saigon nóng hơn Hanoi có nhiều không? Khi mình ở ngoài này vào gặp lúc mùa rét hay lúc mùa nực, thì cũng mặc (áo phực) như ngoài này hay phải mặc khác ngoài này để hợp với khí hậu và cách ăn mặc trong ấy, và nếu khác thì phải mặc thế nào? (Vì tôi sợ một kiến áo ngoài này hợp thời trang, nhưng vào trong ấy lại bị b. h. chẳng?)

— Ở Nam-lý không có mùa lạnh, chỉ có mùa mưa và mùa lạnh, và n. ng quanh năm. Vậy chỉ dùng toàn quần áo vải trắng, hay các hàng mùa nực, chứ không dùng len, dạ như ở đây. Cách ăn mặc trong ấy rất giản dị, nhiều khi đến thành sự sai quí. Áo phực mùa nực ngoài này dùng trong ấy rất hợp và lịch sự, không lo gì không hợp thời trang cả.

Ngôi Minh T. V. C. Hanoi. — 1.) 21 tuổi muốn đi thật xa, nhưng bị bố mẹ ngăn cấm. Có nên tự mình đi không, hay là phải theo ý muốn của bố mẹ?

— Đi thật xa để làm gì? Nếu xét việc đi ấy có ích lợi cho mình và cho nhà thì cứ nên đi, còn nếu không thì cứ ở nhà. Điều cốt yếu là cần phải biết rõ mình muốn gì và sẽ làm được gì.

2.) Anh với em gái họ, chừng độ 15, 20 tuổi, có nên đi chơi ngang ngửa không? Đi chơi với nhau, nhưng rất cẩn thận, không có gì ám muội. Muốn thế, nhưng sợ người ngoài công kích thì sao?

— Nếu chính đĩnh, không có sự gì ám muội thì còn sợ gì nữa. Dạy sự cấm đoán xưa kia không phải là không có nghĩa lý, vì là một sự đề phòng trước những việc có thể xảy ra. Nói vậy không phải là khuyên nên cấm đoán hẳn, nhưng cốt để ta chú ý đến cách giao thiệp giữa trai gái đến tuổi, cần phải thận trọng và đứng đắn, chứ có xuống xả qua.

P. Am, Quảng-ngã. — Trong những đêm không trăng về mùa hạ, tôi thường thấy những luồng sáng đỏ to bằng cái đĩa, xuất ra từ một đám cây rậm (thường là ở gần m. ều đến từ) rồi biến vào một đám cây rậm khác, hay sa vào bát lửa m. Luồng sáng ấy đi rất nhanh thành có tua đợc sau như cây lụa xoắn và xa độ 2, 3 trăm thước, đi có khi thấp (nghe xep) làm sáng cả một góc trời. Người nhà quê bảo là thần giáng hạ đó là một hiện tượng gì?

— Đó không phải là một diêm linh dữ gì cả, đó là một sự hiển hiện trong phạm vi tự nhiên. Hoặc do hơi bốc ở đất lên rồi gặp khí giới cháy (như ma chơi), hoặc do điện khí trời có cơn giông. Những hiện tượng như thế rất thường, không có gì lạ. Ở chỗ có hồ ao, loặc ở các thu ma thường hay có.

TIN VĂN...

VĂN của LÊTA

Số Mùa Xuân của Ngày Nay vừa rồi, cũng có mấy câu thơ vịnh tranh phụ bản:

*Đôi cô con gái nhà ai
Cả đôi còn tóc xòa dài ngang lưng
Ý rằng vai nổi mùng chung
Ngày thơ tựa gốc phù dung mím cười...*

Bài thơ có vẻ kinh ngạc trong cột báo. Kinh ngạc vì được ra đời do một ngòi bút không thơ thần tí nào hết: ngòi bút của Thạch-Lam! Chính Thạch-Lam cũng tự biết mình là « người không làm thơ bao giờ », và cũng biết rằng mấy câu « tuyệt bút » kia không trái ngược với cái gì hơn là với sự tuyệt bút.

Thơ như thế mà đăng lên báo, đó là lỗi của bức tranh. Thạch Lam ngắm bức tranh thấy cảm động sâu sắc. Lòng khen phục họa sĩ và sự kích thích đã khiến anh chàng không nhủ được. Anh cố sức cũng không ngấm nổi nguồn thơ...

Đó là lời chửi mình khôn ngoan. Thực ra không phải thế.

Cái thi-hưng của Thạch Lam sở dĩ dữ dội đến thế chỉ vì... chỉ vì... (chẳng biết có nên nói trắng ra không nhỉ?) chỉ vì nó làm lợi được gần năm chục bạc, có thể thôi.

Bốn năm chục bạc đó là tiền cước phi phải nộp cho sở Bưu điện theo lệ trong số báo không có bài liên lạc đến tranh phụ bản. Bức tranh, dù có tựa là phụ bản, khi đó sẽ bị coi là một thứ hàng hóa gửi kèm, và không được hưởng những cước phi riêng, rẻ hơn, dành cho việc gửi báo chí...

Cho nên mỗi khi có tranh phụ bản, thế nào trong báo cũng có

Le problème humain en Indochine

C'est le titre du livre que M. Francisque Vial, ancien directeur de l'Enseignement Secondaire en France vient de publier à Paris, au retour de sa mission en Indochine et dont nous extrayons le passage suivant concernant l'enseignement privé dans notre pays :

« Le second groupe d'écoles privées est celui des écoles laïques, qui toutes ou presque toutes sont dirigées par des Indochinois. Elles instruisent un nombre d'élèves un peu moindre que celui des écoles confessionnelles, environ 40.000. — On y trouve en très petit nombre de grands établissements qui possèdent la gamme complète des études primaires, primaires supérieures et secondaires. Tel à Hanoi le Lycée Gia-Long, équipé d'un matériel pédagogique moderne, avec un personnel enseignant bien recruté... »

LYCÉE GIA-LONG
Rue Jaurès Blanc Hanoi

— L'Établissement d'enseignement privé le mieux organisé du Tonkin.

— Toutes les classes des cycles primaire, primaire supérieur indochinois et secondaire français.

— Certificats Brevets, Diplôme, Baccalauréats.



Năm ngoái xuất hành thế nào để phải năm nhà pha cả lũ. Năm nay không biết giờ nào tốt chúng ta sẽ xuất hành cho khỏi sụi nhĩ?

một bài văn hoặc thơ bất buộc, để cho bức tranh kia minh-họa (illustrer). Hay nói cho đúng, để minh-họa bức tranh.

Paấn khởi vì cái thi-tài của Thạch-Lam, cả tòa soạn Ngày nay cũng đi làm thơ vịnh.

Bởi vậy, cái bài từ tuyệt dưới đây:

*Dưới hoa phù dung hai cô ả
Hai cô xem chừng càng đẹp cả.
Một cô thây mắt, cô thấy lưng.
Một cô tóc vấn, cô tóc xòa.*

là tác phẩm công cộng của bốn chàng Xuân Diệu, Hoàng Đạo, Huy Cận và Khái Hưng.

Hôm bốn chàng góp sức gây dựng được cái thi phẩm bất hủ kia thì Tú Mỡ, Nhất Linh và Lê Ta đi vắng. Đó là một sự thiệt thòi mà chúng tôi lấy làm ân hận...

Vì thế, vừa rồi, trong lúc đủ mặt, Tú Mỡ và Lê Ta nhất định đòi nối tiếp, Tú Mỡ ứng khẩu ngâm:

*Một cô mặc áo màu hoàng thanh,
Một cô mặc áo cá phê sữa.*

Lê Ta cũng ứng khẩu:

*Mỗi cô một vẻ vẹn mười phần
Đọc đến thơ này chắc hả dạ.*

Nhất Linh cũng có đấy, nhưng không bẻm mép bằng. Anh thấy ai cũng đã có sự nghiệp để lại cho ngàn thu, có vẻ ghen tị. Sau lại thấy họa thi-sĩ cứ gặt gù đọc những lời cảm tử kia hoải, liền giở một bài thơ của anh làm năm xưa và đăng trong tập *Phong Hóa cũ*. Nhất Linh đọc giọng ngâm:

*Khen thay thơ chửi chày
Như con cóc nó nhày
Nó nhày trong hang ra
Xong rồi nó ngồi dầy
Ngồi dầy lại nhày đi
Nhảy đi lại ngồi dầy
Nhảy xong nó lại ngồi
Ngồi chán nó lại nhày
Cứ thế mãi không thôi
Thơ các anh cũng vậy.*

Vì thế mà sinh to chuyện, thiếu chút nữa thành một cuộc đấu khẩu liên-ngâm.

Thạch Lam thấy vậy phải hô to một khẩu hiệu: đi uống rượu thưởng xuân. Mọi người vội vàng thả tay nhau, đồng ý

VIỆT PHÁP TỰ ĐIỂN ?

Tôi mong mỗi cuốn sách này ra đời quá. Nhưng... sau khi đọc một phần trong hàng chữ A — gửi làm quảng cáo —, tôi thấy thất vọng vô cùng. Theo lời ông Thái. Lại thì « cuốn tự-điền nói trên do nhiều các (1) vị giáo-sư biên-tập rất công trình, tài liệu lấy ở tất cả các bộ tự-điền có giá-trị xưa nay ».

Vậy mà tôi chẳng thấy cái công-trình ấy đâu cả. Công trình gì mà chỉ thấy những « phốt » là « phốt ». Công trình gì mà chữ Đất ải các ông giảng nghĩa là *Terrain sec et inculte*? Nếu thế còn ai dám làm nghề nông? Chính nghĩa Đất ải là một thứ đất rất tốt, thứ đất, sau vụ gặt, phải cày lên để chờ nắng lấy màu. Nhà nông chỉ mong mỗi có thửa ruộng cày ải được, cho nên có câu: « Thứ nhất cày ải, thứ nhì giải phân ».

Chữ ải-ngại các ông giảng nghĩa là *craindre, endécis, hésiter* thì dù đúng thì ba roi tôi cũng cứ bảo các ông là dối, đừng nên soạn tự-điền nữa mà oan cho văn-chương!

Ải-ngại phải giảng là *thương hại (avoir pitié de)* mới được. Ở đây, các ông « giáo » nhà ta đã lầm ải ngại với ngàn ngại (*hister*) và lo ngại (*craindre*).

Thí dụ: Tôi thấy ông lao tâm khổ tứ để soạn cuốn tự-điền này, thì ải ngại cho ông quá.

Nhưng tôi lo ngại rằng tự-điền của ông bán không chạy, tôi thấy nhiều người ngàn ngại không chịu mua cuốn tự-điền của ông, vì ông soạn sai hết bề bệ.

Đã rõ nghĩa chưa mấy ông?

Kể ra « phốt » còn nhiều, đại loại như ả-dầu dịch là *fille de joie*, đèo ải (?) vẫn dịch là *Col de nuage*, ải hí u dịch là *signal*, ải sát dịch là *avoir droit de vie et de mort*, ải lệnh dịch là *usurper l'autorité* vãn vãn.

Và những chữ không thể có trong Nam ngữ được, như ải chơi, ải an nhà, ải an.

Và còn thiếu vô số những chữ thông thường.

Cho nên tôi dám nói rằng khi các ông soạn cuốn « Việt Pháp tự-điền » các ông quên rằng tự-điền là thầy học cho những người ít chữ, các ông tưởng giảng nghĩa quấy quá cho xong, cũng như các ông đã giảng bài cho học trò lớp Đổngấu.

Các ông đã quá hiền lành.

PHẠM-ÍCH-ROANH.
Quy-Nhon

NÓI THÊM :
Hôm mới nhận được bài trên này, tôi cứ ngỡ rằng ông Roanh có tài khôi hài, tưởng tượng ra một pho sách đối đặc biệt, chứ ai lại đi soạn sách một cách liêu lỉnh đến như thế.

1. — Nguyễn riá.

Mỗi ngày ông P-I-Roanh gửi ra cho tôi một bản in hai trang bằng chữ A của mấy ông giáo, tôi mới hết ngỡ. Thì ra đó là sự thực. Mấy ông giáo kia quả có dự định cho ra một pho tự-điền Việt Pháp đối thực.

Kể cái đối của các ông tác giả cũng có chỗ thông thái, chẳng hạn các ông ấy giảng chữ ả đầu là: « *Jeune fille qui surveille la cuisine des mandarins, fille de joie* » thì tôi xin phục là thông thái, vì quả thực tôi không biết chữ « ả đầu » với cái nghĩa « có đầu » bếp của các quan. Còn ả đầu mà các ông giảng dịch là *fille de joie* thì ý chừng các ông ấy lẫn *fille de joie* với *chanteuse* hay *cantatrice* (ả đầu) ở các xóm *Khâm thiển, Vạn thái, Bạch mai*.

Chẳng thông thái mà các ông ấy cho chữ A là *préfixe de certains mots* làm như trong văn *Annam* xưa nay vẫn có *préfixes* như chữ *Pháp, chữ La-Vinh, chữ Hy Lạp* rồi các ông ấy viện chữ làm tí dụ, — vì phải có lý dụ thì pho tự-điền mới có ích. Dạng lý dụ: A-giao, colle forte thì ra trong A-giao, A là *prét xe*, chứ không phải là tên một xã ở bên Tàu.

Còn nhiều chữ có lẽ là tiếng nói riêng một địa phương, vì đối với tiếng ở vùng Bắc thì sai hẳn nghĩa. (thí dụ như: 1) « *mỏ ác* » chữ tác giả dịch là: « *Creux de l'estomac* » Thiết tưởng mỏ thì phải là xương (xương mỏ ác) 2) « *Ảm* » các ngài dịch là « *saisir, s'attacher à* », rồi các ngài dẫn chứng: « *Ảm lấy của, accaparer le bien d'autrui*; 3) « *Ảm nhân* », các ngài dịch là « *avoir la vue faible* ». Vậy nếu các ngài dẫn chứng thì các ngài sẽ viết: « Các ông già thường ảm nhân? » « *Ảm sát*: *avoir droit de vie et de mort* (vẫn các ngài tác giả dịch). Ghé ghém chưa? Nếu mình chẳng may bị kẻ cướp ảm sát là tự-điền quán nọ có « *droit de vie et de mort* » đối với mình đấy.

Đọc xong hai trang quảng cáo bằng chữ A của mấy ông giáo, tôi phân vân tự hỏi « không biết đến bằng chữ B các ông sẽ giảng nghĩa chữ Bò thế nào, và các ông sẽ dịch là *le Taureau, le boeuf* hay *la vache*. Hay biết đàn các ông lại không dịch là: *animal rampant*? »

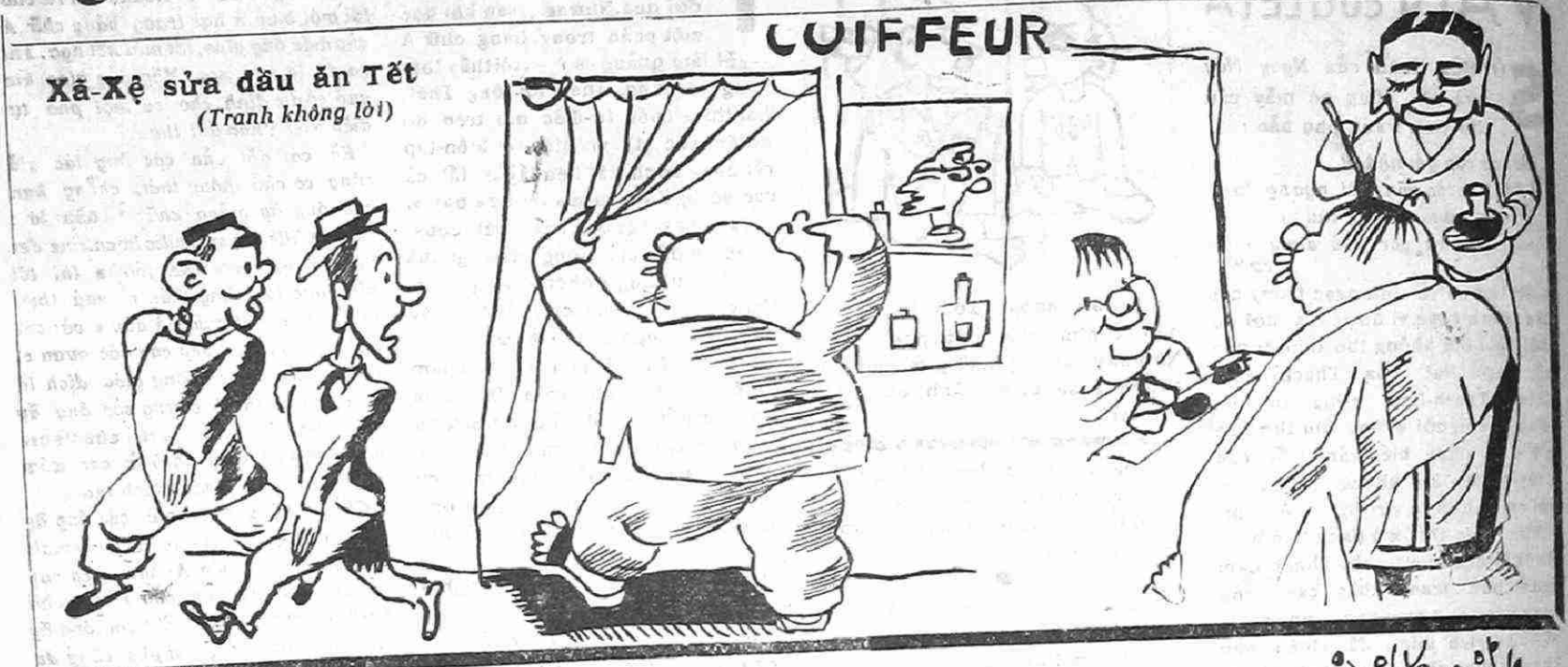
NHỊ-LINH

AN-THÁI
Grand fabrique de Pousse-Pousse

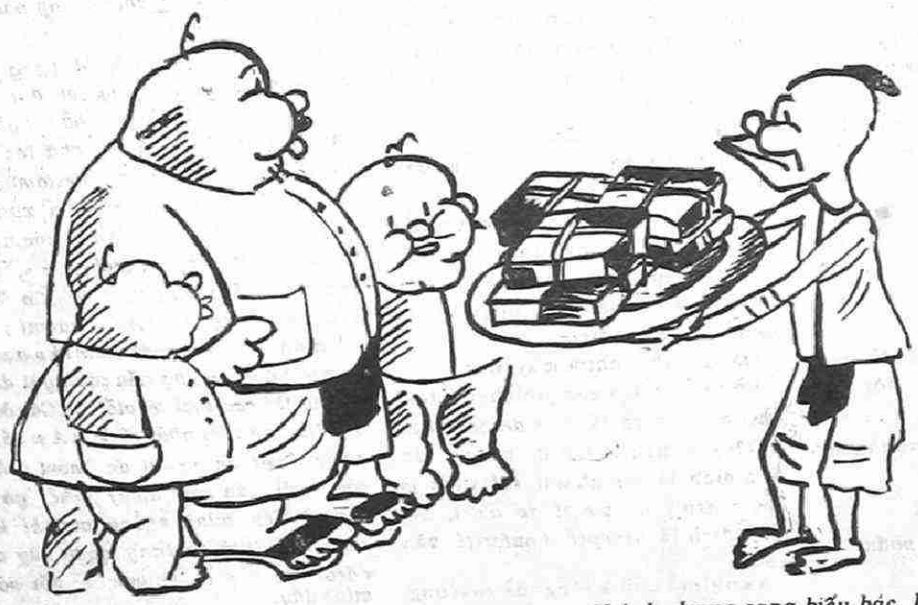
Gặp khi gió kếp mưa dora,
Dùng xe AN-THÁI chẳng cơn có gì.

Có bán đủ cả: Vải, Săm, Lốp và đồ phụ-tùng xe-tay
N. 2, Rue Nguyễn-Trung-Hiệp Hanoi

Lý Toét và Xá Xê ăn Tết



Xá-Xê sửa đầu ăn Tết
(Tranh không lời)



SỒ SIÊN. - Con Lý Toét: Bỏ cháu cho cháu mang bánh chưng sang biếu bác. Bèn bác chả thèm gì thị với mỡ, nên bỏ cháu đã gói riêng bánh không nhân để lết bác.



CÓ CÁCH. - Đứng trước hướng nam, hai bên tường kín, mà xuất hành về phương nam thì độ: 1 Chả nhẽ lại đi vào đằng sau để xuất hành. Đã có cách! Đặt khung cửa chầu về phương bắc. Sáng mùng một khấn báo chính tề, ta đi qua cửa này là được rồi!



MUỘT MÈO. - Lý Toét: Bác ạ, lới phải cho cá ông Công nướng huốc độc để đi nửa đường, ngựa ngài chết quay ra đây, ngại không có gì cuồi lên trời được Bác biết không? Cả năm nay, mèo nhà lới bậy ở bếp nhiều quá. Lới sợ ông Công mà lên đến trời, tàu báo thù thì lới chết!

RANH MÀNH. - Sang mùng tuổi Xá-Xê mình nhất định đôi hẳn phải thết bữa chén Năm mới bị rộng, thành ra suốt năm hẳn phải mời mình chén.



TIN XUÂN

MÙA XUÂN này thực cũng vô duyên với các nhà thi sĩ. Những tác phẩm dù được gửi về nhiều lắm, song hay nhất lại không phải là những bài thơ xuân.

Mà có phải vì thi sĩ hững hờ với xuân đâu? Không! Có lẽ hơn cả mọi năm, xuân này được ca tụng một cách sôi sảng đặc biệt. Xuân tình, xuân ý, xuân với các màu, xuân hồng, xuân tươi, xuân mới, xuân và yêu đương, nắng xuân, gió mưa xuân, xuân buồn, xuân tiếc thương... v. v. Bao nhiêu đề của xuân trong bao nhiêu về! Nhưng sự nhiệt thành đó chỉ đáng coi như một cách biểu tình lịch thiệp. Người ta chào đón xuân bằng những lời đẹp đẽ, nhã nhặn, nhưng đẹp và nhã như những câu chào chúc xã giao. Hình như thi sĩ làm thơ xuân để lấy lệ.

Ngành lại kia xuân đã đến rồi
Đem về xuân sắc với vai tươi
Cánh xuân ong bướm bay lưu
luyến
Vườn thắm hồn xuân mím
miệng cười.

Bốn câu này của ông V. Q. đáng chép ra đây vì có thể đứng đại biểu cho một loạt thơ cùng giọng điệu như thế! Xuân được gọi đến trong từng câu một, mà người đọc chẳng thấy có gì là xuân. Đồi đi một vài tiếng trong một vài câu, đoạn thơ kia có thể mang tên ký của các ông V. L., T. D., V. Ng., v. v. Tôi định thêm vào số trên này của ông Võ M. Hg, tác giả những câu từ mỹ hơn, nhưng cũng đành đành y như thế.



- Bàn hiệu có nấu nhiều thứ canh rất ngon: nào là canh miến, nào là canh thịt, canh cá... vân vân... Cụ Lý muốn dùng canh gì?
- Canh thím.

*Xiêu song hoa nở, xuân vu
sướng
Xuân đẹp, xuân tươi, mưa gió
xuân...*

Một nhà thơ khác, ông Đinh Hùng, đã gần tìm được những giọng điệu khác lạ:

*Đầu xuân, có rừng xuân đẹp:
Suối bạc ngân vàng lòng lạnh,
Con hươu sao quý khép nép
Uống ngọc bên hòn đá xanh.*

Và những ý tứ nhỏ nhen và cũng đáng yêu:

*Đầu xuân, có hội đua hồng:
Bướm với hoa đồng lời lá.
Đầu xuân này có thêu nhung,
Có cuộc thi tà áo lá.*

Cũng đáng yêu, những lời đùa dăng trong đoạn sau này của ông Hoài Diệp:

*Ước xuân gửi gió cho mây,
Nâng em gửi phấn cho cây vờn
linh*

*Ước nàng là áng sương trinh
Cho tôi gửi mộng nơi bình hoa t...*

Và đoạn này của ông Thế Hưng, với một vài điểm hồng và ánh tươi ý nhị:

*Hôm nay gió mở cửa trời
Rẽ máng đi đón nắng tươi đầu mùa
Đào hoa hồng lối vào chùa;
Hai cô đi lễ xuân vừa lên mới.*

*Chàng trai mang nhẹ tuổi cười
Dường cương nghe nước sa vời
chàng trong.*

Điện lực bắt còn cho ta nghe những câu êm đềm, là lướt trong thơ của Kim Bội:

*Em em lặng tỏa trầm hương
Hoa đào mơn mớn thắm vương
hương tình
Thủy tiên hè nở lòng trinh
Thi nhân mơ tưởng dáng hình
Nàng Xuân.*

Và âm thầm chớ tiếc trong bài Sang Ngang của ông Nguyễn-đình-Thư:

*Lòng tôi như chiếc thuyền lan,
Tinh có như khách sang ngang
một chiều*

*Thu nào quá đỗi cô liêu
Bờ hun hát lạnh nắng hiu hiu
buồn*

*Qua rồi thôn cách bên sông
Phất phơ áo nhạt mắt đường lau
không.....*

*Vô tình đâu biết trên sông
Có người ngang lái còn trông
đôi mình.*

Lời của ngưng ngập nhưng có nhiều hình sắc mới mẻ tươi thắm, bài « Xuân » của ông Huy Chúc khéo gọi được những cảm động chân thành:

*Hót lên cả chim ơi, xuân đã đến
Búp đời vàng như ngọc nở xanh
cây,*

*Mỏi lòng táng vương nuôn lờ
chỉa mền
Mắt đợi chờ tay nắm uớm ghi tay
...Xuân trộn sắc trộn hương và
trộn điệu
Trong mơ hồ cho tôi thấy xuân
xưa,
Thóa trời đất hỗn mang đầy huyền
diệu,
Người hiền lành cây núi hững ngáy
thơ.*

Hương, sắc, bình ảnh và thanh âm thường hòa hợp trong trí thi nhân và diễn ra trong những lời hỗn độn. Mấy câu tả buổi đầu xuân, của ông Hòa - sơn - Âu, đáng chú ý về phương diện đó, tuy nghệ thuật còn trẻ trảng:

*Mộng tìm say nhào quên gió lạ
Vương mình theo nhạc sắp bay cao
Lá hồng đi, lại, trong vương vắng
Tóc liễu vờn màu rớt xuống ao.*

Những lời đó rất dễ khiến cho thơ hóa mơ hồ và, đó mới là điều

tai hại hơn, thành tối tăm có khi đến vô nghĩa. Nhà thi sĩ muốn tránh những lỗi đó, cần phải biết mình « định nói gì ». Nhiều nhà thơ có tài bất chước đã chế tạo được những bài theo một kiểu tương tự như thế và đôi khi dễ cho kẻ khác tưởng là có chân tài. « Sương mù » khi nào khiến các hình sắc thêm dẫu dằng là một phương pháp nghệ thuật đáng chú ý; nhưng khi dùng để che dấu những nhược điểm, để xóa lấp những cái khó, là một sự đáng tránh xa.

Thế Lữ

Lần sau sẽ đăng một loại bài của Trường-Vân về:

« CỎ CỨNG MỚI BÙNG ĐẦU GIÓ »

NHỮNG VIỆC CHÍNH TRONG TUAN LỄ

Anh-Pháp-Đức chiến tranh - Không có trận nào quan trọng, song có lẽ Pháp sẽ mở một cuộc công kích lớn vào mùa xuân này.

Có nhiều tàu buôn bị đánh phá ở Bắc-bãi.

Ở Pháp đã hạn chế việc ăn và bán thịt: đàn khỏp được ăn thịt những ngày thứ hai, thứ ba và thứ sáu; tiếm ăn chỉ được bán cho khách một món thịt thôi.

Nga-Phân chiến tranh - Quân Nga bị thiệt nhiều người và khí giới. Quân P. ăn lấy lại được vài nơi. Máy bay Nga vẫn đi ném bom xuống các tỉnh ở Phần.

Trung-Nhật chiến tranh - Tàu sửa soạn một trận công kích lớn ở miền Ho-nam.

Có tin Uông-tĩnh-Vệ đã ký mật ước với Nhật và Nhật hứa trong hai năm sẽ rút hết quân khỏi Hoa-trung và Ho-nam. Tuy thế Uông không lập được chính phủ mới vì phái Vương-khắc-Mã ở Bắc-binh phản đối.

Dư luận Nhật xối nổi vì một chiếc tàu buôn Nhật bị tấn Anh khám ở Thái-binh-dương; ở Nhật có lời lên nhiều cuộc biểu tình bài Anh. Anh nói việc khám xét đó đúng luật Quốc-ế và nếu Nhật không bỏ qua việc ấy đi, Anh sẽ phải thay đổi thái độ đối với Nhật.

Cấm các hàng đổi bạc - Vì muốn tránh nạn khan xu, sự những bọn đầu cơ tích trữ xu để đổi các lấy lợi nên thành phố Hà-nội đã không cho các hàng đổi bạc lấy vé đổi bạc nữa.

Tăng các hội viên Nam trong các hội đồng thành phố - Từ nay các hội đồng thành phố ở Đông-dương sẽ có 12 hội viên thực thụ người Pháp và 10 hội viên thực thụ người Nam (trước kia có 6), và 4 hội viên dự khuyết người Pháp, 3 người Nam (trước kia 2).

Tạm cấm xuất cảng cảnh kiến - Đã có lệnh tạm cấm xuất cảng

cánh kiến ra khỏi xứ Đông-dương bắt đầu từ 21 Janvier 1940.

Bệnh đau màng óc đã lan về Hanoi - Hà-dông, Sơn-tây, Hải-dương và nhiều tỉnh miền xuôi. Các nơi trên đều có lúc đặc ít người chết về bệnh này.

Chính phủ đã thi hành những phương pháp để ngăn ngừa và chữa chạy rất chu đáo.

Thành lập tổng hội Nông-phổ Hợp tác xã - Ủy Hợp tác xã đã lập rải rác trong khắp xứ Đông-dương và cũng theo một mục đích, song mỗi nơi đều hành động riêng không liên lạc với nhau nên nay muốn cho thành một cơ quan thống nhất, các ông chủ tịch các Hợp-tác-xã của 5 xứ Đông-dương đã họp để lập một Tổng hội. Mục đích của Tổng hội là liên lạc các hợp tác xã các xứ để giúp nhà nông bán các sản vật được nhiều điều kiện lợi.

Bài trừ bệnh hoa liễu - Đông-dương sẽ nhận lời mời của hội Quốc liên dự vào hiệp ước quốc tế bài trừ bệnh hoa liễu, và xin dân dân bỏ các nhà chứa và mở thêm nhiều nhà chứa bệnh hoa liễu.

ENSEIGNEMENT par CORRESPONDANCE

Français - Mathématiques - Sciences	
Mensualité	
Préparation au C.E.P.C.I.	2p.00
Cours de 1ère et de 2è année P. S.	3p.00
Préparation au B. E. et D. E. P. S. 1.	4.00
Cours de Français pour les adultes	2p.50

Pour tous renseignements, écrire à

L'École Triton

8, Bbis & 10 Résident Miribel Hanoi
Joindre une enveloppe timbrée pour la réponse.

MỘT ĐÊM GHÊ RỢN

(Tiếp theo trang 13)

Một cánh cửa dưới nhà đột nhiên mở ra và người ta nghe thấy những bước chân rất mau đi gần lại.

Rồi, ngoài cửa có một tiếng gõ mạnh kể đến hai tiếng khê hơn.

Pétrokine bảo :

— Cách báo hiệu của đảng đấy ! Nhưng chúng ta đã có đủ mặt cả rồi. Thế thì kẻ đó có thể là ai được nhỉ ?

Cửa mở.

Một người bước vào minh đầy bụi và lem luốc vì cuộc đi đường xa, song một vẻ oai vệ và hùng dũng lộ ra hết cả trên bộ mặt khắc nghiệt nhưng linh động.

Người ấy đưa mắt nhìn quanh một vòng các người ngồi ở bàn, rồi lần lượt xem xét từng người một cách chăm chú.

Một cử chỉ kinh ngạc đột hiện trong phòng.

Cổ nhiên không một ai quen biết người ấy.

Ông bạn rậm râu của tôi hỏi :

— Có người lên vào đây thế kia là nghĩa làm sao ?

Người mới tới đáp :

— Lên vào đây ? Người ta cho tôi biết rằng tôi sẽ có người ra đón và tôi cũng đợi đến một cuộc đón tiếp niềm nở của các bạn đồng chí ! Các ông chưa biết tôi là ai, nhưng tôi cũng lấy làm vinh dự nghĩ rằng cái tên của tôi cũng đủ để các ông tỏ ra một đôi dấu hiệu kính trọng. Tôi là Gustave Berger, phái viên bên nước Anh đây ! Và tôi hiện mang theo thư của trưởng đảng bộ đến cho những đồng chí thân mến của ngài ở Solleff. Giấy thư có một quả bom trong những bom của họ nổ ở giữa bọn này cũng không gây được một sự ngạc nhiên đến như thế.

Tất cả mọi con mắt kia hết nhìn tôi lại nhìn cái người phái viên mới vào.

Pétrokine nói :

— Nếu ông thực là Gustave Berger thì người này là người nào ?

— Tôi là Gustave Berger hay không thì đây là những chứng cứ nhận rõ điều ấy. (Người lạ mặt vừa nói vừa quảng xuống bàn một dép giấy) Còn người này là ai ? Tôi không biết ! Nhưng hẳn đã gian lận lên được vào hội sở của ta, thì cố nhiên hẳn không thể ra khỏi cái hướng này để mà đem ra ngoài những điều hẳn đã nghe biết được. (Quay lại tôi người ấy nói) — Còn ông, ông là ai thì nói lên ?

Tôi cảm thấy thoắt khắc của minh đã tới.

Khẩu súng lục nằm trong túi quần của tôi, nhưng nó đủ sao để đương đầu với một bọn chúng kia người không không quả quyết ?

Tuy vậy tôi cũng nắm chặt lấy băng súng, như là một kẻ chết đuối bín vào một sợi rơm, và cố giữ lòng bình tĩnh, tôi nhìn quanh minh để mong tìm một sự gì, khác với những bộ mặt lạnh lùng khắc nghiệt, đầy khí oán uân đang quay cả về phía tôi kia.

Tôi bảo họ rằng :

— Các ông ! Cái vai tôi đã đóng tới hôm nay, đối với tôi thực là điều vạn

lật đặc dĩ. Tôi không phải là một tên do thám của cảnh sát như các ông có nghĩ ngờ : một phần nữa tôi cũng không có cái hân hạnh dự vào cái hội của các ông đây. Tôi chỉ là một người bán lưm mì vô hại : một sự nhầm lẫn lạ lùng đã đặt tôi vào cái tình cảnh khó chịu và bối rối này.

Tôi im một lát.

Có phải đấy là do sức tưởng tượng của tôi hay không ?

Tôi tưởng chừng như nghe thấy ở ngoài phố có thứ tiếng của một bọn đông người đang rón rén đi. Cái tiếng ấy tắt rồi. Đó chẳng qua chỉ là tiếng trai tim tôi đập.

Tôi lại tiếp :

— Tôi không cần phải nói thêm với các ngài rằng những điều tôi đã nghe thấy đêm nay sẽ được tôi giữ kín mãi mãi. Tôi xin trịnh trọng lấy danh dự một người lịch-sự (2) mà thề rằng không một lời nào sẽ vì tôi mà bại lộ.

Một là giác quan của những người phải một tai nạn lớn cho tính mệnh có được một sự linh thông khác thường, hai là trí tưởng tượng đánh lừa họ những vở đặc biệt lạ.

Như trong kiêu tôi ngồi, thì tôi quay lưng lại phía cửa ; thế mà tôi dám thề rằng : sau tấm cửa ấy tôi có nghe thấy những tiếng thở thực dài.

Có phải đấy là tiếng thở của ba anh chàng mà tôi đã nhìn thấy lúc này đang thi hành cái công việc ghê tởm của chúng và hau hau như những con diều bâu, chúng lại đánh hơi thấy một cái mới khác nữa đây chăng ?

Tôi trông quanh bàn : vẫn bộ mặt gân guốc, đánh ác không một vẻ nhìn nào dịu dàng.

Tôi mở sẵn cò súng trong đáy túi.

Có một lúc yên lặng nề rồi cái tiếng cộc cằn và âm vang của Pétrokine đến phá tan ngay.

Hắn nói :

— Hứa thì dễ và không theo những lời ấy cũng dễ, chỉ có một cách giữ được một sự im lặng vĩnh viễn là : cái chết, của anh hay của chúng tôi. Người trọng yếu nhất trong bọn chúng ta nói lên.

Người phái viên Anh bảo :

— Ông nói phải lắm ! Chỉ có một một cách để theo : là *trac-xuất* hẳn ra.

Tôi đã hiểu cái câu nói lóng ghê gớm của họ ấy nghĩa là gì rồi. Đứng vụt dậy vừa áp lưng vào cánh cửa tôi vừa kêu lên :

— Ôi trời ạ ! Các ông không có thể giết thịt một người công dân Anh như giết thịt một con cừu như thế được ! Kể đầu tiên nào động đậy một chút tôi sẽ lăn chết tươi !

Một người nhảy xổ đến phía tôi.

Tôi thấy — trước cái nòng súng Derringer của tôi — sáng loáng một lưỡi dao và đôi mắt quỷ dữ của Gustave Berger.

Thế là tôi bẹp cò rồi rón rén một tiếng kêu âm vang làm choáng hai tai.

1. — Tiếng lịch-sự (gentleman) bên Anh được người ta coi trọng như một chức tước, nếu không vậy. Được gọi là lịch-sự là một cái vinh-dự lớn cho một người đàn ông Anh-là.

tôi hẳn ngã xuống ; còn tôi ngã gục xuống bởi một đòn rất mạnh đánh từ phía sau lưng.

Gần ngất người đi và bị đè dưới sức nặng của một thân thể, tôi còn nghe thấy tiếng người kêu, tiếng đập phá xô x t, rồi tôi lịm hẳn đi.

Khi tôi tỉnh dậy thấy mình nằm giữa những miếng gậy vụn ở chiếc cửa bị phá tan từng mảnh trên đầu tôi.

Trước mặt tôi có chừng mười một, mười hai người họp thành toán lúc trước để xử tôi. Họ bị trói từng đôi một và canh giữ bởi hai mươi người lính Nga.

Cạnh tôi là cái thây tội nghiệp của tên phái viên người Anh, mặt bị vỡ vì phát đạn tôi bắn.

Alexis và Pétrokine cũng nằm lăn dưới sàn như tôi, cả hai tên cùng mất rất nhiều máu.

Một tiếng nói khoan lòa ghé lại gần tôi bảo :

— Này ! chàng trai trẻ này ! Ông thực đã thoát được một phen hút chết đấy nhỉ ?

Tôi ngược mắt lên và trông thấy ông bạn đồng hành của tôi trên xe lửa, người có bộ mặt tối tăm lăm lăm.

Ông ta bảo tôi :

— Ông đứng dậy thôi ! Ông chỉ vừa bị choáng váng đi một chút thôi :

Tôi cho ông là tay phái viên của bọn Hur vô cũng chẳng có gì là lạ, vì chính đảng nó cũng còn bị nhầm như thế. Ông có thể nói mình là người ta trất độc nhất ra khỏi được nơi địa ngục này. Đi, ông đi xuống với tôi. Tôi biết ông là ai và cái việc của ông là việc gì rồi. Tôi sẽ đưa ông đến nhà ông Demidoff. Ấy không phải đấy !...

(Thấy tôi đi về phía cái tiểu tử mà khi đến tôi bị đưa vào đây trước nhất thì ông ta vọt kêu lên) : Không ! Ông tránh nơi ấy ra ! Một ngày hôm nay ông đã đủ thấy nhiều cái ghê tởm lắm rồi. Ta đi xuống thôi rồi đi uống cái gì một cốc đã.

« Trong lúc cũng đến khách sạn ông kẻ đầu đuôi cho tôi rõ : sở cảnh sát Solleff mà ông là người đứng đầu, đã biết và đã đề phòng từ ít lâu nay về cái tên phái viên đảng Hur-vô ấy.

« Cái việc tôi ở xa đến một nơi heo lánh này và cả cái vẻ bí mật của tôi cũng những nhãn hiệu ông-lê trên chiếc va-ly ai hại của Grégory, bằng ấy thứ đủ làm các việc : thành lẫn lộn rắc rối.

« Tôi chỉ cần nói thêm đôi ba tiếng nữa trong chuyện này :

Tất cả những đảng viên Hur vô mà tôi được quen biết như thế đều bị đẩy lên miền Sa-mac Sibérie hay bị đem hành hình.

« Còn tôi thì làm trọn phận sự một cách rất được lòng các người trên của tôi.

« Cách làm việc của tôi trong cuộc điều đình đã khiến tôi được tăng thêm lương, và những mộng tưởng về tương lai của tôi cũng ngày thêm tối đẹp, kể từ cái đêm ghê sợ ấy trở đi ; cái đêm mà khi nhớ lại ngày nay tôi vẫn còn thấy rợn.

A. CONAN DOYLE

Hán chữ Pháp của A. Savine

THẾ LỮ dịch



TÀI XẾ (đăng tri) - Xin lỗi mọi người lần thứ nhất đây.

Hạt sạn

Địa dư

Đ. P. 4364 trong bài « Nội các Nhật sắp từ chức đến nơi.

... Gần đây xem chừng Mỹ lại dự bị hết các cách, hình như để phòng đối phó với Nhật : nào tăng thêm lực lượng cho các đảo Alaska và Guam...

Nhưng phiên một nỗi Alaska lại không phải là một đảo. Ý chừng Đ. P. tưởng nó cũng như cái đảo « Cát Bà », tuy cũng chưa ra Cát Bà nên viết mập mờ « thêm lực lượng cho Alaska và Guam »...

Cần thận

Cũng trong bài ấy :

Mỹ đã tự tuyên bố hủy bỏ thương ước với Nhật.

Mỹ đã tuyên bố hủy bỏ không tuyên bố, thế thôi, chứ chắc Mỹ không đã tự tuyên bố. Mỹ đại gì lại đi thêm chữ tự ấy vào. Và tuyên bố thì cốt để các nước và nước Nhật nghe, can chi Mỹ tự tuyên bố với mình.

Có mùi gì không ?

Cũng trong bài ấy :

Thủ tướng A-bô nhân thấy không khí của các nhà Chính trị có địa vị trong quân giới và chính giới càng ngày càng trở nên ác liệt.

Không khí ấy ác liệt ? Thật đấy chứ ? Nhưng có mùi gì không ? Có lẽ có, và mùi ấy có lẽ nặng lắm vì của cả các nhà Chính trị trong quân giới lẫn các nhà Chính trị trong chính giới kia mà !

Can đảm đấy

Cũng trong bài ấy :

... và báo đó tỏ ý khích thích làm nó có lập một nội các có thể lập. Báo đó khích thích làm này thế ? Vậy báo ấy can đảm đấy, nhưng phải cái dốt hơn báo Đ. P.

HÀN ĐÀI SẠN

CÁI CHÍNH

Trong « Số Mùa Xuân », bài « Nghệ Thuật ăn Tết », của Thạch Lam ở trang 9 câu « và mong mỏi như mong làm... »

Xin đọc là : « và mong mỏi như men làm... »

N. N. Số Mùa Xuân, trong tập « Khắc nghệ thường » trang 25, lời chú thích (1) chữ « nóng » xin đọc là « hoang » :

Cao quai ngựa đang chiều quai hoang.



Sữa
NESTLÉ
Hiệu Con Chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẢO CHO CHÍNH PHỦ PHÁP



Hỏi xin không mất tiền quyền sách dạy cách nuôi trẻ của bác sĩ Vidal soạn ở hãng NESTLÉ, phố Paul Bert, số 55 HAIPHONG

DOCTEUR NG. - MANH - THAN

CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL
49-51 Avenue du Grand Bocadba
Téléphone : 830

Médecine générale et infantile
Dermato - vénéréologie
Rayons X - Rayons U.-V et I.-R
Diathermie - Ondes Courtes
Courants Galvano - Faradiques

CONSULTATIONS
Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

VŨ - ĐỨC - DIÊN
KIẾN TRÚC SƯ

8 Place Négrier
HANOI - Tél. 77

Phòng-tích và Phạm-phòng
hay là đau dạ dày

THUỐC HAY NỔI TIẾNG KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG
GIẤY KHEN RẤT NHIỀU, CẢM ƠN THẬT LẮM.



CON CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì hay ợ (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau bụng nổi hần, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỏi mệt, buồn bã chán tay, bị lằn năm sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Liều một bữa uống 0p.25. Liều hai bữa uống 0p.45.

VŨ-ĐÌNH-TÂN, an tử Kim tiền năm 1926, 178 bis Lachtray, Haiphong
Đại-lý phát-hành toàn tỉnh Hanoi: AN-HÀ, 13 Hàng Mã (Culore) Hanoi
Đại-lý phát-hành khắp Đông-dương: NAM-TÂN, 100 phố Bonnal, Haiphong
Có lính 100 đại-lý khắp Hanoi và khắp các tỉnh Trung, Nam, Bắc-kỳ, Cao-miền và Lào có treo cái biển tròn.

Vì trùng nào nguy hiểm nhất?

Bệnh Lỵ, Giang-Mai, Hạ-Cam đều có những giống trùng rất độc, làm hại thể chất (Mộng, di-tính, đau lưng, đau xương, rứt gân, Lở loét, v. v...) và nguy cả tinh thần) Nọc độc làm đi lỵ đến nơi giông. Chỉ có:

ĐỨC - THỌ - ĐƯỜNG

181, ROUTE DE HUÉ - HANOI

Từ phương pháp chữa bệnh cho đến cách chế thuốc là cam đoan chữa được khỏi rứt nọc. Thuốc lỵ 0p.60. Giang-mai 0p.70. Hạ cam 0p.30 một hộp, uống một ngày.

Có đại lý ở các tỉnh.

POUDRE TOKALON
« Pétalia »

SURPRENANTE DÉCOU-
VERTE D'UN CHIMISTE
PARISIEN SPÉCIALISTE
DE BEAUTÉ



Une poudre de riz si fine et si légère qu'elle flotte dans l'air. Telle est la surprenante création d'un Chimiste Parisien.

C'est pourquoi la Poudre Tokalon s'étend si régulièrement et si uniformément, recouvrant la peau d'un fin voile de beauté, presque invisible. Il en résulte une beauté paraissant parfaitement naturelle. Très différente, en son effet, des poudres lourdes et démodées qui ne donnent qu'une apparence « maquillée », la Poudre Tokalon contient notamment de la Mousse de Crème qui la fait adhérer à la peau pendant 8 heures. Même dans un restaurant surchauffé, jamais votre visage nécessitera de « retouche » si vous employez la Poudre Tokalon. A la fin d'une longue soirée de danse, votre teint sera toujours frais et exempt de luisant.

Agents: F. Maron A. Rochat & Cie
45 Bd Gambetta - HANOI

CHERCHEZ-VOUS...

un Fournisseur en gros de Tricots et de

CHEMISETTES

qui vous donnera livraison rapide de vos commandes les plus importantes ?

Adressez-vous à la

Manufacture CU GIOANH

68 - 70, RUE DES ÉVENTAILS, HANOI - TÉL. 525

TRƯỚC KHI BUÔN:

CHEMISSETTE - MAILLOT DE BAIN - SLIP
MAILLOT CYCLISTE VÀ FOOTBALL -
MI BAS SPORT - PULL-OVER-CHANDAIL
BLOUSON - COMBINAISON...

Các ngài nên viết thư về lấy giá tại :

HÃNG DỆT

PHUC - LAI

87 - ROUTE DE HUÉ - HANOI; Télég : TRICOFULAI - HANOI

Chuyên sáng-chế các kiểu thanh-nhã.

Hạnh-phúc gia-đình

Nhấn các bà lời kỳ ở cũ !

Muốn tốt tươi nên giữ màu da !

HOA-KỶ RƯỢU CHÔI nên soa !

Dung-nhan lại thấy đậm-dà hơn xưa !

Vừa giãn huyết, lại vừa răn cốt !

Về đoan-trang đẹp tốt như không !

Ngày xuân càng được sắc hồng !

Càng tươi màu thắm, càng nồng tâm yén !

Giới-thiệu bạn gái.
Đào-Thị HỒNG-LOAN

Rượu Cốt Nhãn

MARTELL

à thư rượu đã nổi tiếng
từ 200 năm nay

ĐẠI-LÝ ĐỘC QUYỀN
L. RONDON & C^{ie} L^{td} 21, Bd. Henri-Rivière HANOI

Đã có bán khắp các
hàng sách Đông-dương

TIỂU THUYẾT

CHIỀU

của NGUYỄN XUÂN HUY

— Một cuộc đời mà mỗi
người trong chúng ta đều
đã từng tha-thiết sống.

Nhà in Lê-Cường, 95 Route de Huế — Hanoi

Gia : Op.40

THUỐC TRƯỜNG-SINH NGÂM RƯỢU

Cao hổ-cốt, tặc-kê, Sâm, Nhung, Tâm-giữ cây giâm, cao Kim-anh, Cam-khởi tử, Tô-hợp-hương, Đông-trùng hạ-thảo, và nhiều vị thuốc bổ quý-giá theo trong bài thuốc Trường-sinh Gia-truyền chế luyện thành bánh thuốc này. (Dùng rượu ta, rượu ty hay rượu vang tốt mà ngâm). Hương-vị rất thơm, uống ngon tuyệt-trần, không có rượu thuốc, rượu bỏ nào ngo hăng. Uống rượu này ăn ngon miệng, ngủ yên giấc, tinh-thần minh-mẫn, bền trí, nhớ lâu, bổ tình, sinh huyết, nhan sắc quang-nhuận, trừ được các tật bệnh, suốt đời mạnh khỏe trẻ mãi không già. Bởi vậy gọi là « Bánh Trường-Sinh ».

Người khỏe mạnh uống càng tăng sức khỏe, người nảo yếu đau nhức kể dưới đây uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả : Những người đau mới khỏi, các bà sau khi mới sinh nở, người ở nơi nước đợc, người bị bệnh ngã nước, bệnh phong-tích, bệnh ho, hen, xuyên, bệnh thổ, bệnh vàng da (cả trong lòng trắng coa mắt cũng vàng) bệnh tê thấp, bệnh nhức xương, bệnh ăn không tiêu, ngủ không được, bệnh di-tiên, mộng-tĩnh, thận hư, đau lưng béc hóa, các ông giao-hợp yếu, các bà huyết sấu, kinh không đều, ra khí hư, những người tại-tiếp không đều, nước tiểu không trong uống rượu ngâm bánh Trường-Sinh này đều khỏi cả.

CÁCH DÙNG : Hộp lớn (giá 1p.00) ngâm thành 3 chai (litre). Hộp nhỏ (giá 0p.35) ngâm thành một chai (litre) trong một ngày là dùng được. Mỗi chai rượu bỏ này đáng giá 3p00, uống hết lại chỉ thêm rượu vào cho đến lúc nhạt thì thôi. Nếu muốn đặc, muốn tốt, ngâm thật nhiều bánh thuốc, ít rượu, sẽ thành một thứ rượu khạt-vị (aperitif) rất qu. để uống trước khi ăn cơm và trước khi đi ngủ rất tốt, mà lại có đủ sức trừ được các bệnh như đã kể trên. Nếu chỉ cần ngon rượu để uống được nhiều không say, không mệt, không béc nhức đầu thì ngâm thật ít thuốc và nhiều rượu. Nam phụ lão ấu và người có thai đều dùng được. Trước khi ngâm rượu bóc bỏ bao sáp đi. Xin nhận kỹ hiệu phạt 12 tay, có chảnh-phủ chứng nhận, của nhà thuốc Hồng-Khê

Nhà thuốc Hồng - Khê

Tổng-ục tại 88 Route de Huế (ngay trước cửa Chợ Hôm) Hanoi và có đại-lý các nơi, là một nhà thuốc có danh-tiếng của người Việt Nam đã được thưởng bội-tích vàng và bằng cấp bản khen. Mua thuốc Hồng-Khê, xin nhận kỹ hiệu phạt 12 tay có chảnh-phủ chứng nhận kéo làm thuốc giả. Có biểu sách Gia-Định 1-dược và Hoa-Nguyệt Cẩm-Nang. Có gửi linh-hóa giao-nguyên đi các nơi.



Thu nữa tiên

MỸ-VIÊN AMY 28, - HANG THAN 28 - HANOI

AI MỞ MỸ-VIÊN? HIỆU HỚT TÓC

Nên mua máy uốn tóc : 100p. — 200p. — 400p. — đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet : 80p. — 150p. Máy sấy tóc : 25p. — 350p. — Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 — Máy điện Massage (sca nân) : 9p. — 45p. — 240p. Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p. — 380p. — Máy điện kẹp mũi thành dọc dừa 485p. — tor dense điện : 70p. — Douche pulvérisante et bains de lumière 95p. — Bain facial vapeur lumineux : 250p. — Pulvérisateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p. — Kim uốn tóc thường : 1p.80 — 2p.80 — 9p.50 — Thuốc uốn tóc permanence : 1p. — 2p — 3p. — Perrma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dạy cách làm cẩn thận, chắc chắn. Ami đại-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ.

Imp. Thụy-Kỳ, Hanoi Tél. 868

Le Gérant Nguyễn K. Hoà